

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1984-1985

25 OKTOBER 1984

VOORSTEL VAN DECREET

— van de heer L. Vanvelthoven C.S. —

houdende reglementering voor de hinderlijke inrichtingen

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De reglementering op de hinderlijke inrichtingen, basis voor het verlenen van exploitatievergunningen, is dringend aan vernieuwing toe.

In feite is zij de oudste wetgeving met als doel de bescherming van het leefmilieu. Deze milieuwetgeving is thans opgenomen in Titel 1 van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming, goedgekeurd bij het besluit van de Regent van 11 februari 1946.

Sinds lang moet worden vastgesteld dat ze als instrument ter bestrijding van milieubeheer van industriële en ambachtelijke aard te kort schiet.

Door de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, krachtens artikel 6, § 1, II, werd de bevoegdheid over de politie van de gevaarlijke, ongezonde en hinderlijke bedrijven toegewezen aan de Gewesten.

Hierdoor zijn de Gewesten in de mogelijkheid om de huidige reglementering bij decreet en/of besluiten van de Executieve aan te passen.

Reeds in februari 1983 werd een ontwerp van besluit van de Executieve houdende algemeen reglement voor de als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk ingedeelde inrichtingen door de Vlaamse Executieve principieel goedgekeurd.

Het ontwerp-besluit was echter nog steeds wettelijk gebonden aan de archaïsche wet van 5 mei 1888 betreffende het toezicht op de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichtingen en op de stoomtuigen en stoomketels, zodat bijvoorbeeld een aantal innovaties, zoals het invoeren van milieuheffingen (principe „de vervuiler betaalt”) en aangepaste strafbepalingen onmogelijk waren.

De Raad van State twijfelde zelfs of er ter zake voldoende rechtsgrond aanwezig was. De Vlaamse Raad voor het Leefmilieu opteerde eveneens een aan de tijd aangepaste reglementering bij decreet uit te werken.

Dat een regeling bij decreet de voorkeur verdient betekent uiteraard niet dat de volledige reglementering (bijvoorbeeld het opmaken van de lijst en de indeling in klassen) bij decreet moet worden geregeld.

Het volstaat de voornaamste beginselen bij decreet vast te stellen en de verdere uitwerking toe te vertrouwen aan de Vlaamse Executieve. Het is dan ook in deze zin dat dit voorstel van decreet is opgemaakt.

1. De vergunningsplicht en de indeling in klassen

In de huidige regeling moeten alle ingedeelde inrichtingen over een exploitatievergunning beschikken.

Het is niet logisch dat een aantal inrichtingen waarvan de milieueffecten geacht worden gering te zijn en waarvoor vrijwel gestandaardiseerde exploitatievoorwaarden gelden (bijvoorbeeld brandstoftanks), nog aan de vergunningsprocedure zouden onderworpen worden.

Voor deze inrichtingen (voortaan klasse 3-inrichtingen) wordt in een meldingsplicht voorzien en wordt aan de Vlaamse Executieve de mogelijkheid gegeven om ter zake algemeen geldende, sectoriële of bijzondere milieuhygiënische voorschriften vast te stellen.

Op deze manier wordt een aanzienlijke administratieve last van de gemeentebesturen weggenomen.

Voor de rest blijft de bestaande regeling van kracht, dit wil zeggen de bestendige deputatie blijft bevoegd voor de klasse 1-inrichtingen, het college van burgemeester en schepenen voor de klasse 2-inrichtingen.

Over de indeling in klassen oordeelt de Vlaamse Executieve, weliswaar na raadpleging van de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu.

2. De bij de vergunningsaanvraag mee te delen informatie

De samenstelling en de inhoud van de vergunningsaanvraag zal worden vastgesteld door de Vlaamse Executieve.

Door de verscheidenheid van de inrichtingen is het inderdaad niet mogelijk om bij decreet de samenstelling van de aanvraagdossiers op te leggen.

De Vlaamse Executieve dient er wel voor te zorgen dat aan de hand van de voorgelegde dossiers de eventuele milieuhinder en de effecten voor het leefmilieu door de vergunningverlenende overheden kunnen beoordeeld worden.

In dit verband bevat het voorstel een regeling betreffende de ontvankelijk verklaring van de vergunningsaanvraag zodat de bevoegde overheid bij komende inlichtingen en informatie kan opvragen vooraleer de vergunningsprocedure begint te lopen.

Bepaalde instanties denken in dit verband aan het verplicht indienen bij de vergunningsaanvraag van een milieueffectrapport (MER) en een veiligheidsrapport (VR) voor welbepaalde inrichtingen.

Deze op zichzelf verheugende evolutie in het leefmilieubeleid wordt echter overschaduwd door de manier waarop men de milieueffectrapportering (m.e.r.) en de veiligheidsrapportering (v.r.) wil invoeren, namelijk bij besluit van de Vlaamse Executieve.

Deze zienswijze getuigt mijns inziens van een totale miskenning van de milieu- en veiligheidsrapportering.

De invoering van milieueffectrapportering in de echte betekenis van het woord is slechts realiseerbaar bij decreet, omdat het onder meer de volgende elementen moet bevatten :

- de vaststelling van de inhoudelijke voorwaarden waaraan een MER moet beantwoorden ;
- de oprichting van een onafhankelijk orgaan dat de MER op zijn waarde kan beoordelen ;
- de invloed van de m.e.r.-plichtige activiteit op alle aspecten van het leefmilieu ;
- een inspraakprocedure die ruimer is dan die welke nu in de milieuwetgeving bekend is.

Bovendien kan het invoeren van een MER voor hinderlijke inrichtingen alleen, vooruitlopende op een algehele regeling voor de andere m.e.r.-plichtige activiteiten (aanleg autostrade, beleidsbeslissingen inzake ruimtelijke ordening, stortplaatsen en dergelijke) later problemen stellen.

De milieueffectrapportering en de veiligheidsrapportering moeten beschouwd worden als belangrijke beleidsondersteunende instrumenten die niet mogen beschouwd worden als onderdelen van de hinderproblematiek alleen, maar die de algehele milieupolitiek moeten omvatten ; afzonderlijke decreten en reglementeringen zijn daartoe de aangewezen middelen.

Ondergetekende verwijst in dit verband naar zijn vroegere voorstellen van decreet houdende regeling van de milieueffectrapportering (Stuk 139 (1981-1982) — Nr. 1) en houdende regeling van de veiligheidsrapportering (Stuk 254 (1983-1984) — Nr. 1), die nog steeds op behandeling wachten in de Vlaamse Raad.

3. De bekendmaking van de vergunningsaanvraag en het recht van inzage

De huidige regeling voorziet in een onderzoek „de commodo et incommodo” dat wordt bekendgemaakt via aanplakking en voor de klasse 1-inrichtingen een schriftelijke kennisgeving aan de eigenaars binnen een straal van vijftig meter van de inrichting.

Deze 19de eeuwse reglementering, die uitging van een ruimtelijk beperkt belangenconflict tussen exploitant en omwonenden, is volledig voorbijgestreefd.

De aanplakking is op zichzelf onvoldoende en de schriftelijke verwittiging stuit vaak op administratief onoverkomelijke moeilijkheden (eigenaars woonachtig in het buitenland en dergelijke). Daarom wordt in het voorstel resoluut geopteerd voor een eigentijdse regeling om door middel van de pers tot bekendmaking over te gaan. Iedere vergunningsaanvraag, alsmede iedere beslissing ter zake dienen bekendgemaakt te worden in ten minste drie dagbladen of weekbladen waarvan er ten minste één van plaatselijk belang is.

Daarenboven blijven de vergunningsdossiers (aanvragen, bezwaren, exploitatievoorwaarden en dergelijke) permanent ter inzage op het gemeentehuis.

Ten slotte wordt aan de Vlaamse Executieve de mogelijkheid geboden om verdere regels te stellen in verband met de bekendmaking en het inzagerecht.

4. De versoepeling van de inspraakprocedure

In de eerste plaats wordt de termijn van het openbaar onderzoek uitgebreid tot één maand voor alle vergunningsplichtige inrichtingen.

Voor de klasse 1-inrichtingen dient ten minste één informatie- of hoorzitting georganiseerd te worden, waarop naast de bevoegde overheid, de aanvrager en eventueel deskundigen kunnen uitgenodigd worden.

Tevens wordt de adviesplicht voor klasse 1-inrichtingen verlegd van het college van burgemeester en schepenen naar de gemeenteraad, zodat een ruimere maatschappelijke discussie en openbaarmaking kan tot stand komen.

Wat betreft de klasse 2-inrichtingen wordt aan de colleges van burgemeester en schepenen ruimte gelaten om de inspraakprocedure ruimer open te trekken.

De Vlaamse Executieve ten slotte, krijgt de mogelijkheid om nog nadere regels in verband met inspraak vast te stellen.

Deze voorstellen doen uiteraard niets af aan de ruimere inspraakmogelijkheden die worden geboden door de MER- en VR-procedures die in vroegere voorstellen zijn vervat en die perfect inpasbaar zijn in de inspraakprocedure zoals ze hier wordt voorgesteld. De toepassing van de MERprocedure, conform ons vroeger voorstel, zou dus in de plaats kunnen gesteld worden van de in dit voorstel voorziene regeling.

5. Het onderzoek van de vergunningsaanvraag

Er wordt onderscheid gemaakt tussen klasse 1 en klasse 2-inrichtingen.

Om de duur van het onderzoek te beperken en tegelijkertijd de verschillende te raadplegen instanties meer tijd ter beschikking te stellen, worden er provinciale raden voor milieuhygiëne opgericht, waarin alle betrokken instanties zitting hebben.

Het advies van deze provinciale raden, waarin tevens deskundigen, leefmilieu-organisaties en gemeentebesturen vertegenwoordigd kunnen zijn, dient verplicht ingewonnen te worden voor de klasse 1-inrichtingen.

Voor klasse 2-inrichtingen is het advies van de administratie voor ruimtelijke ordening en leefmilieu verplichtend.

Soms wordt betreurd dat met het einde van het onderzoek, op een ogenblik dat nog niet alle adviezen bekend zijn, elke vorm van inspraak ophoudt.

In het voorstel wordt aan dit euvel gedeeltelijk voldaan door, weliswaar na de uitspraak in eerste aanleg, tijdens de termijn van het beroep, de toepassing van een onbeperkt inzage-recht van zowel de vergunningsaanvraag, als de ingediende bezwaren en de uitgebrachte adviezen. Dit betekent evenwel dat een tweede inspraakronde beperkt wordt tot de procedure van het beroep. Een tweede inspraakronde lijkt ons echter vooralsnog, in het bijzonder voor klasse 2-inrichtingen, weinig realistisch.

Ook hier wens ik echter te verwijzen naar de vroegere voor-

stellen inzake milieu- en veiligheidsrapportering, waarbij, door de oprichting van een milieueffectrapportenbureau (MER-bureau), dat de milieuaspecten van een voorgenomen exploitatie vooraf onafhankelijk onderzoekt, de technische adviezen al van bij het openbaar onderzoek beschikbaar zouden zijn.

De toepassing van de MER-procedure voor de **m.e.r.-plichtige** inrichtingen zou dus tegelijk voldoening kunnen geven aan de noodzaak van een meer gefundeerd onderzoek door de administratie en aan de noodzaak om de inspraak met meer inzicht, door middel van onafhankelijke informatie, te laten verlopen.

6. Tijdelijke inrichtingen, uitbreidingen, aanvullingen en dergelijke

In het voorstel wordt duidelijk geopteerd om in geen **uitzonderingsmaatregelen** te voorzien voor tijdelijke inrichtingen, uitbreidingen, aanvullingen en dergelijke, die hetzij een verhoging van klasse tot gevolg hebben of die een belangrijk impact kunnen hebben op het leefmilieu.

7. Toezicht en dwangmaatregelen

Aan de burgemeester en de daartoe aangewezen ambtenaren wordt een ruime bevoegdheid toegekend om toezicht en dwangmaatregelen uit te voeren.

Er wordt ter zake geen onderscheid gemaakt tussen klasse 1- en klasse 2-inrichtingen, zodat zowel de burgemeester als de daartoe aangewezen ambtenaar op elk ogenblik hun verantwoordelijkheid kunnen opnemen.

De dwangmaatregelen kunnen gaan van stillegging, verzegeling van installaties en sluiting van de inrichting.

Daarenboven wordt aan de vergunningverlenende overheid de mogelijkheid geboden om strengere **exploitatievoorwaarden** op te leggen en over te gaan tot schorsing en opheffing van de vergunning.

8. Rechtszekerheid van de exploitant en van de **belanghebbende** (beroep)

Elke vorm van stilzwijgende vergunning, dit is de vergunning die voortvloeit uit de niet-uitspraak binnen een gestelde termijn (cfr. de stedenbouwwet), is totaal onaanvaardbaar. Dit is des te meer onaanvaardbaar omdat, behoudens algemeen geldende exploitatievoorwaarden, er geen bijzondere **exploitatievoorwaarden** kunnen verbonden worden aan een stilzwijgende vergunning.

Elke vorm van stilzwijgende weigering is echter evenzeer onaanvaardbaar omdat de bevoegde overheid hierdoor haar verantwoordelijkheid kan ontlopen en de aanvrager voor onbepaalde tijd in het ongewisse wordt gelaten met alle gevolgen van dien.

Het voorstel voorziet derhalve in stringente termijnen waarbinnen de bevoegde overheid geacht wordt een uitspraak te doen ; dit zowel in eerste aanleg als in beroep.

Ter bescherming van de aanvrager en de eventuele indiener van het beroep wordt een totaal nieuwe regeling voorgesteld in deze zin dat de betrokken partij gemachtigd wordt een vergoeding te eisen voor de eventueel geleden schade ingevolge de laattijdigheid van de beslissing.

Wat de beroepsmogelijkheid betreft wordt een ruimere interpretatie van het begrip „belanghebbende” voorgesteld.

Hierdoor worden quasi elke burger die enigszins hinder kan ondervinden en de rechtspersonen die zich de bescherming van het leefmilieu tot doel hebben gesteld, gerechtigd in beroep te gaan tegen de beslissingen in eerste aanleg.

Ten slotte wordt aan elke fysieke of rechtspersoon die schade ondervindt door de exploitatie van een hinderlijke inrichting, een recht op vergoeding toegekend lastens de exploitant, ongeacht of deze de opgelegde exploitatievoorwaarden al dan niet toepast, wanneer deze schade redelijkerwijs niet te zijnen laste moet blijven.

9. Algemene, sectoriële en bijzondere milieuhygiënische exploitatievoorwaarden

Het is duidelijk dat deze normen niet alleen mogen gelden voor de klasse 3-inrichtingen, die enkel onderworpen zijn aan een meldingsplicht.

De Vlaamse Executieve moet de mogelijkheid hebben om algemeen geldende, sectoriële en bijzondere milieuhygiënische exploitatievoorwaarden vast te stellen voor de klasse 1- en de klasse 2-inrichtingen.

Deze normgeving is ten andere noodzakelijk om de beslissingsvrijheid van de bestendige deputatie en het college van burgemeester en schepenen, voor zover als nodig, aan banden te leggen.

10. Milieuheffingen

Naast reglementerende en normgevende bepalingen is het wenselijk via het decreet in beleidsmiddelen te voorzien die moeten toelaten de mogelijke hinder en de nadelige effecten op het leefmilieu van bij de bron te bestrijden.

Trouw aan het principe „de vervuiler betaalt” worden milieuheffingen mogelijk gemaakt zoals trouwens al voorzien in het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen, gewijzigd bij het decreet van 23 maart 1983, en het decreet van 23 december 1980 houdende aanvulling van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging met bijzondere bepalingen eigen aan het Vlaamse Gewest.

De vaststelling van de heffingen, te bepalen op grond van de mate waarin de exploitatie hinderlijk en schadelijk is voor de gezondheid van de mens en het leefmilieu, wordt overgelaten aan de gemeenten en aan de provincies, weliswaar volgens regels vast te stellen door de Vlaamse Executieve.

Het lijkt ons wenselijk dat de vergunningverlenende overheid zelf de milieuheffingen vaststelt omdat zij hierdoor autonoom een beleid kan uitstippelen en haar verantwoordelijkheid inzake leefmilieu kan opnemen.

11. Strafbepalingen

Om aan de reglementering een voldoende afschrikkingskracht te verlenen is het nodig de strafmaat grondig te herzien. De mogelijke straffen, geldboete en gevangenisstraf, worden dan ook aanzienlijk verstrengd.

Vanuit democratisch oogpunt en rekening houdend met het principe van de scheiding van de machten, is het niet wenselijk, wellicht onmogelijk, aan de burgerlijke rechter de mogelijkheid te bieden om wijzigingen aan de exploitatievoorwaarden op te leggen of om, in bepaalde gevallen, inrichtingen te sluiten.

Deze handicap wordt echter opgevangen door aan de burgemeester en aan de bevoegde ambtenaar uitgebreide bevoegdheden toe te kennen inzake toezicht en dwangmaatregelen. Deze instanties zijn trouwens in staat om veel sneller en efficiënter beslissingen te nemen.

12. Slotbeschouwingen

Sinds lang wordt gewezen op de problemen ten gevolge van het gebrek aan coördinatie tussen exploitatievergunning, bouwvergunning, lozingsvergunning, stortvergunning en andere.

Recente wetgevende initiatieven mikken naar een koppeling exploitatie-bouwvergunning enerzijds en naar een koppeling exploitatie-lozingsvergunning anderzijds.

Het heeft echter geen enkele zin het coördinatieprobleem te beperken tot twee van deze vergunningen alleen.

Er zou dus moeten gestreefd worden naar een globale regeling waarbij, naar aanleiding van een bouwaanvraag, in de coördinatie wordt voorzien, zowel inhoudelijk als procedureel, met de vereiste milieuvergunningen.

Dat de bouwvergunning hierbij als spilvergunning moet fungeren is voor de hand liggend, omdat het toestaan van werken weinig zin heeft als later niet alle onderdelen (exploitatie, lozing en dergelijke) op wettelijke wijze kunnen functioneren. Op deze manier zou men tevens bereiken dat de verschillende maatschappelijke sectoren via de ruimtelijke ordening op een facetmatige wijze worden gecoördineerd.

De coördinatie van de vergunningen kan dus het best geregeld worden door een afzonderlijk decreet, hetgeen trouwens door de Raad van State werd gesuggereerd in het advies op het ontwerp van decreet tot aanvulling van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, waarin een koppeling van bouw- en exploitatievergunning was voorzien (Vlaamse Raad stuk 260 (1983-1984) — Nr. 1).

Om deze redenen worden er in dit voorstel van decreet geen bepalingen opgenomen inzake de coördinatie van vergunningen, een coördinatie die nochtans steeds dringender wordt.

Commentaar bij de artikelen

Hoofdstuk 1

Algemene bepalingen

Artikel 1

Het voorstel van decreet regelt een aangelegenheid zoals bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet. Deze uitdrukkelijk vermelding beantwoordt aan de vereiste van artikel 19, § 1, tweede lid van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Artikel 2

Artikel 2 bevat een aantal definities, van belang voor het geheel van het voorstel van decreet.

De definitie van „belanghebbende” verdient hierbij enige toelichting. Het ligt in de bedoeling het voor milieuorganisa-

ties mogelijk te maken op te treden bij de uitreiking van milieuvergunningen, voornamelijk dan bij het aantekenen van beroep.

Hierbij wordt tegemoet gekomen aan de wensen van de milieubeweging die als reactie op het arrest Eikendaal inzake de ontvankelijkheid voor rechtsgeldig optreden van milieuorganisaties met rechtspersoonlijkheid trouwens een voorstel tot algemene „wet inzake de collectieve bescherming van milieu-belangen” hebben opgesteld.

Artikel 3

De als hinderlijke ingedeelde inrichtingen moeten zich bij de overheid melden of desgevallend een exploitatievergunning vragen.

Artikel 4

Dit artikel is van belang om meer eenvormigheid te bereiken in de behandeling van gelijkaardige inrichtingen, en om meer rechtszekerheid te scheppen.

Zowel de lozingsvergunning, de vergunning voor de verwerking van afval, als de vergunning in het kader van de wet op de ioniserende stralingen steunen om die reden op algemene en/of sectoriële voorwaarden, die als minimumvoorwaarden gelden voor de individueel opgelegde vereisten.

Van nationale zijde zal de bevoegdheid van de Gemeenschapsminister tot het uitvaardigen van algemene exploitatievoorwaarden mogelijks in vraag worden gesteld. Het argument is, dat bij toepassing van artikel 6, § 1, II, 1° van de wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen dergelijke normen niets anders zijn dan „algemene of sectoriële normen ter bescherming van het leefmilieu”, waarvoor de nationale overheid bevoegd is. Dit kan om de volgende redenen worden weerlegd.

— Artikel 6, § 1, II, 3° vermeldt de politie op de gevaarlijke inrichtingen naast artikel 6, § 1, II, 1°, als een materie die integraal (met uitzondering van de interne arbeidsbescherming) wordt geregionaliseerd. Het derde punt vormt dus een afwijking op het eerste.

— Artikel 6, § 1, II, 2°, namelijk ophaling en verwijdering van afvalstoffen, wijkt in dezelfde zin af van artikel 6, § 1, II, 1°. Ook de afvalpolitiek is integraal geregionaliseerd. Algemene vergunningsvoorwaarden voor stortplaatsen, verbrandingsinstallaties . . . worden bij besluit van de Vlaamse Executieve uitgevaardigd, onverlet de bepaling van artikel 6, § 1, II, 1°.

— Een overheid die bevoegd is individuele exploitatievoorwaarden op te stellen, kan ongetwijfeld, uit het oogpunt van efficiëntie, administratieve eenvoud, rechtszekerheid, en betere controleerbaarheid, eenvormigheid in deze voorwaarden nastreven en minimumvoorwaarden uitvaardigen.

In de praktijk wordt reeds lang gewerkt met typevoorwaarden voor klasse 1-inrichtingen en met standaardvoorschriften voor klasse 2-inrichtingen.

— De ambtenaren binnen de Administratie voor de Arbeidsveiligheid, die instonden voor het toezicht op de externe hinder van de inrichtingen, werden allen in de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu (AROL) ondergebracht.

— Het is mogelijk om in de toekomst te werken, zowel met de koninklijke besluiten ter uitvoering van de wetten op lucht-

verontreiniging en geluidshinder, als met besluiten van de Vlaamse Executieve houdende algemene vergunningsvoorwaarden voor bepaalde categorieën hinderlijke inrichtingen. Zo zal het nationale SO₂-beleid zich vertalen in koninklijke besluiten ter vervanging van het koninklijk besluit van 8 augustus 1975 betreffende het voorkomen van luchtverontreiniging door zwaveloxyden en stofdeeltjes, afkomstig van de industriële verbrandingsinstallaties ; deze zullen moeten worden gecombineerd met de voorschriften, bij besluit van de Executieve uitgevaardigd, voor thermische centrales, raffinaderijen . . . en welke een veel concreter en meer technisch karakter zullen vertonen.

Artikel 5

Zelfs een inrichting die over een vergunning beschikt, kan nog hinder of overlast voor de mens en het leefmilieu veroorzaken, zelfs bij een normale en zorgvuldige **bedrijfsexploitatie**. De rechtsbescherming van de burgers tegen deze gevolgen van de vergunning geschiedt volgens de regels van het gemeen recht.

Zie evenwel artikel 2 met betrekking tot het begrip „belanghebbende” en artikel 58 met betrekking tot de rol van de rechter.

Hoofdstuk II

Indeling van de hinderlijke inrichtingen in klassen

Artikel 6

Een gedifferentieerde aanpak van de controle op de **hinderlijke inrichtingen** dringt zich op, gezien de zeer uiteenlopende kenmerken die deze inrichtingen kunnen vertonen. Aan de ene kant staan immers relatief eenvoudige inrichtingen waarvan de negatieve milieueffecten binnen aanvaardbare grenzen kunnen worden teruggedrongen door algemeen geldende of standaardvoorschriften. Aan de andere kant kan het gaan om zeer complexe inrichtingen die een zeer deskundige en specifiek gerichte benadering vanwege de overheid vereisen. Daartussen ligt een heel gamma van inrichtingen die in toenemende mate de kenmerken van de ene, dan wel de andere soort inrichtingen vertonen.

Een onderscheid tussen „**tijdelijk** ke” en andere inrichtingen moet niet gemaakt worden. Het is enerzijds immers niet mogelijk een duidelijke scheiding te maken tussen wat tijdelijk is en wat van meer blijvende aard is. Een tijdelijke inrichting kan immers veel langer in bedrijf blijven dan aanvankelijk was vooropgesteld en een blijvende inrichting is meestal ook maar tijdelijk. Bovendien kunnen tijdelijke inrichtingen zeer ernstige milieueffecten (van blijvende aard soms) veroorzaken. Door in geen openbaar onderzoek te voorzien, zou men de deur open laten voor bijna niet gecontroleerde, gevaarlijke activiteiten. Dit zou dan ook niet stroken met de geest van dit voorstel van decreet.

Daarom opteren wij ervoor geen bij komend onderscheid te maken tussen tijdelijke en blijvende inrichtingen, doch deze, waar het aangewezen is, in te delen in de drie vooropgestelde klassen. Als een inrichting slechts gedurende een beperkte tijd werkzaam is en de veroorzaakte milieueffecten gering zijn, kunnen standaardvoorschriften een oplossing brengen. Indeling in klasse 3 (meldingsplicht) is dan aangewezen.

Wanneer de milieueffecten van de tijdelijke inrichting echter deze drempel overschrijden, is een vergunningsprocedure

aangewezen die voldoende waarborgen biedt qua openbaarheid en inspraak voor derden.

In veel gevallen zal trouwens de vergunningsaanvraag voor de „tijdelijke” inrichting (bijvoorbeeld de grote bouwwerf), samen met de vergunningsaanvraag voor de „blijvende” inrichting die het produkt daarvan is (bijvoorbeeld het industrieel complex) kunnen geschieden, zodat men niet moet vrezen voor tijdsverlies. Het volstaat dat in het aanvraagdossier voor een nieuwe inrichting of voor de wijziging van een bestaande, een onderscheid gemaakt wordt tussen de fase van realisatie van het project of de aanpassing en de fase van ingebruikneming van de inrichting of de gewijzigde inrichting.

Paragraaf 1 bepaalt dat het vaststellen van de lijst van **hinderlijke** inrichtingen (het bepalen van de werkingssfeer of het toepassingsgebied van het voorstel van decreet) een taak is van de Vlaamse Executieve. Vermits het vaststellen van de lijst en de indeling van de erop voorkomende inrichtingen in klassen, een impliciete — zij het in algemene termen — beoordeling inhoudt van de mogelijke milieueffecten van de hinderlijke inrichtingen, is het aangewezen de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu daarbij te betrekken, aangezien alle betrokken maatschappelijke groepen daarin vertegenwoordigd zijn.

Paragraaf 2 voorziet in de mogelijkheid om de lijst alsmede de indeling in klassen, aan te vullen of te wijzigen, dit om starheid te vermijden en om het hoofd te kunnen bieden aan nieuwe ontwikkelingen. Ook hier geldt de verplichting om de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu daarbij te betrekken, behoudens in geval van hoogdringendheid.

Terwijl paragraaf 2 beoogt, in het belang van het leefmilieu, de Vlaamse Executieve de bevoegdheid toe te kennen om niet vergunnings- of meldingsplichtige inrichtingen alsnog onder de werkingssfeer te brengen of om de ingedeelde inrichtingen, in het licht van nieuwe (wetenschappelijke) gegevens, in te delen in een klasse die beter beantwoordt aan deze nieuwe gegevens, beoogt paragraaf 3 een regelmatige evaluatie en modernisering van de lijst en de indeling in klassen. In paragraaf 2 gaat het om „incidentele” wijzigingen of aanpassingen, in paragraaf 3 gaat het om een „algehele” evaluatie, en zonodig, aanpassing.

Paragraaf 3 moet de Vlaamse Executieve in staat stellen haar beleid met betrekking tot de hinderlijke inrichtingen op gezette tijdstippen te evalueren en aan te passen aan de evolutie van de techniek en aan de wijzigende inzichten in de milieugevolgen van bepaalde activiteiten. Steeds zal daarbij de doelmatigheid moeten primeren. Met andere woorden, de Vlaamse Executieve zal moeten nagaan op welk niveau de milieueffecten van bepaalde inrichtingen het best kunnen worden gevolgd en aangepakt, en op welke wijze dit het best gebeurt : standaardvoorschriften (en meldingsplicht) of ad hoc-benadering (en vergunningsplicht). Het principe van de decentralisatie houdt in dat, wanneer men vaststelt dat bepaalde inrichtingen evengoed door het gemeentelijk als door het provinciaal niveau kunnen omkaderd worden, men de voorkeur geeft aan indeling in klasse 2.

Vermits bij dergelijke evaluatie alle gezichtspunten (lokale en plaatselijke besturen, bedrijven, milieubeweging en centrale overheid) van belang zijn, dient het advies van de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu te worden ingewonnen.

Artikel 7

In klasse 1 worden de meest milieubelastende inrichtingen

ingedeeld. Dat houdt ook in dat bij goedkeuring van het voorstel van decreet houdende regeling van de milieueffectrapportering (Vlaamse raad stuk 139 (1981-1982) — Nrs. 1 tot 4) en het voorstel van decreet houdende regeling van de veiligheidsrapportering (Vlaamse Raad stuk 254 (1983-1984) — Nr. 1) de m.e.r.- of v.r.-plichtige hinderlijke inrichtingen worden ingedeeld in klasse 1 (m.e.r. staat voor milieueffectrapportering en vr. voor veiligheidsrapportering). Daarnaast kunnen andere inrichtingen, die niet onder de verplichting vallen een milieueffectrapport (MER) of veiligheidsrapport (VR) op te maken, ingedeeld worden in deze klasse. Wanneer bovengenoemde voorstellen van decreten worden aangenomen houdt dit met betrekking tot de m.e.r.-plichtige of v.r.-plichtige activiteiten in, dat bepaalde wijzigingen worden aangebracht aan de thans voorgestelde procedure, hetzij om een dubbel openbaar onderzoek te vermijden (zie artikel 31 van het voorstel van decreet houdende regeling van de milieueffectrapportering), hetzij om te bekomen dat er werkelijk rekening wordt gehouden met het milieueffectrapport (MER) of het veiligheidsrapport (VR) bij de vergunningsverlening (zie artikelen 27,28,29,30 van het voorstel van decreet houdende regeling van de milieueffectrapportering en artikelen 25,26,27,28,30 van het voorstel van decreet houdende regeling van de veiligheidsrapportering).

Artikel 8

Klasse 2 omvat de minder complexe inrichtingen waarvan het milieubelastend karakter minder uitgesproken is. De vergunningverlening kan toevertrouwd worden aan het gemeentebestuur, mits een openbaar onderzoek wordt georganiseerd en het advies wordt ingewonnen van de provinciale directie van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu (AROL). Gezien het minder complexe karakter van deze inrichtingen en de gedecentraliseerde vergunningverlening zal de totale proceduretermijn korter kunnen zijn : een maximumduur van vier maanden in plaats van zes maanden voor klasse 1-vergunningen wordt vooropgezet.

Artikel 9

Klasse 3 omvat de inrichtingen waarvan de gering geachte milieueffecten doeltreffend kunnen opgevangen worden door standaardvoorschriften. Dergelijke standaardvoorschriften kunnen het karakter aannemen van algemene milieuhygiënische voorschriften (die geldig zijn voor alle inrichtingen van klasse 3), van sectoriële milieuhygiënische voorschriften (die geldig zijn voor de inrichtingen van klasse 3 die behoren tot één sector van de economische bedrijvigheid, bijvoorbeeld de bouwsector) of van bijzondere milieuhygiënische voorschriften (die geldig zijn voor één bepaald type inrichting of procédé).

De meldingsplicht wordt voorzien om de overheid toe te staan toezicht te houden op de naleving van de standaardvoorschriften en, door registratie van de meldingen, een algemeen overzicht te verkrijgen van hetzij alle inrichtingen van klasse 3, hetzij van bepaalde inrichtingen van klasse 3, hetzij, in combinatie met de toegestane vergunningen van klasse 1 en 2, een algemeen overzicht van de milieubelastende inrichtingen in een bepaald gebied.

Artikel 10

Het is nodig, met het oog op de bescherming van de mens en

het leefmilieu, de industriële activiteiten op het vlak van de door hen veroorzaakte of mogelijk veroorzaakte milieubelasting te onderwerpen aan voorwaarden en toezicht van de overheid : daartoe wordt een vergunningssysteem ingevoerd.

Hoofdstuk III

De vergunningsaanvraag

Afdeling 1

Klasse 1 - inrichtingen

Artikel 11

Zoals hierboven reeds bepaald werd, worden de vergunningen van klasse 1 - inrichtingen uitgereikt door de bestendige deputatie. Het kan voorkomen dat dergelijke inrichting gelegen is op het grondgebied van verschillende provincies. Wanneer dergelijke inrichting de facto niet opgesplitst is in verschillende entiteiten die afzonderlijk kunnen beschouwd worden, en de grenzen van de provincie niet overschrijden, past het de vergunningverlening op te dragen aan een hoger niveau. Dat is de oplossing die ook in de Nederlandse Hinderwet wordt voorgestaan. Een kunstmatig splitsen van de inrichting volgens de loop van de provinciegrens en het toekennen van het beslissingsrecht aan de bestendige deputaties voor het gedeelte van de inrichting die gelegen is op hun grondgebied, kan leiden tot ongecoördineerde beslissingen en is derhalve niet verantwoord.

Het is niet gezond dat overheidsorganen uitspraak doen over de milieuhygiënische aanvaardbaarheid en na te leven milieuhygiënische voorwaarden, van eigen activiteiten. Daarom wordt bepaald dat de Vlaamse Executieve uitspraak doet over de vergunningsaanvraag van klasse 1 - inrichtingen.

Artikel 12

De aanvrager heeft er alle belang bij om snel te weten of zijn aanvraag bij het daardoor bevoegde orgaan werd ingediend en of de verstrekte gegevens voldoen aan de gestelde vereisten.

De Vlaamse Executieve dient nadere regelen op te stellen met betrekking tot de inhoud van een aanvraagdossier.

Als de bestendige deputatie of de Vlaamse Executieve van oordeel is dat zij niet bevoegd is kennis te nemen van de aanvraag, dient ze dit onmiddellijk mee te delen aan de aanvrager. Hetzelfde geldt indien de voorgenomen activiteit niet-vergunningsplichtig is. In beide gevallen wordt besloten tot onontvankelijkheid.

Als de bestendige deputatie (of de Vlaamse Executieve) vaststelt dat bepaalde gegevens ontbreken wordt dit eveneens meegedeeld, met het verzoek de informatie aan te vullen.

Normaliter moet een termijn van veertien dagen volstaan om uitspraak te doen over de ontvankelijkheid en de volledigheid van een aanvraag. Soms zal die termijn echter niet volstaan. Dat is onder meer het geval wanneer er twijfel bestaat over de klasse waartoe de voorgenomen activiteit behoort. Bij zeer complexe inrichtingen kan een vrij minutieus onderzoek van het aangeboden dossier nodig blijken teneinde na te gaan of het volledig is ; soms zullen daar zelfs externe deskundigen bij te pas moeten komen. Daarom wordt voorzien dat de bevoegde overheid bij gemotiveerd besluit de onderzoekster-

mijn kan verdubbelen. De mogelijkheid blijft open dat de bestendige deputatie of de Vlaamse Executieve de bevoegdheid met betrekking tot de beslissing over de ontvankelijkheid delegeert naar een ambtenaar.

Er kan in die tijdspanne ook aanvullende informatie worden gevraagd aan de aanvrager. Deze regeling is ook in het voordeel van de aanvrager, daar de kans op verwerping van de aanvraag bij gebrek aan voldoende gegevens, tot een minimum wordt beperkt.

Artikel 13

Iedereen lijkt het eens te zijn met de stelling dat de bestaande situatie waarin de betrokken overheidsorganen en gespecialiseerde ambtenaren afzonderlijk worden geraadpleegd, niet steeds afdoende functioneert. In dit systeem zijn adviezen, alsmede lacunes, niet uitgesloten. Dergelijke problemen kunnen in veel gevallen worden voorkomen door onderling overleg. Onderhavig voorstel institutionaliseert dit overleg en beoogt tevens een meer integrale beoordeling van alle milieueffecten en een meer geïntegreerde formulering van de milieuhygiënische randvoorwaarden, mogelijk te maken. De in § 2 vermelde diensten moeten steeds opgenomen worden in de raden, het gaat als het ware om een minimumbezetting. In sommige gevallen zal het aangewezen zijn om nog andere organen en diensten bij de beoordeling te betrekken (bijvoorbeeld de Rijksdienst voor Monumenten- en Landschapszorg, waterwinmaatschappijen die in de buurt waterwingebieden beheren, het mijnwezen). Daarom voorzien we dat de Vlaamse Executieve nadere regels kan stellen. Dat zal ook nodig zijn om de goede werking van de Raad te verzekeren.

Artikel 14

Eens het aanvraagdossier volledig is bevonden, start de raadplegingsprocedure.

Een belangrijke rol is daarbij weggelegd voor de provinciale raad voor de milieuhygiëne, een orgaan dat deskundigen op het gebied van de milieuhygiëne verzamelt (artikel 13).

Maar het is niet alleen belangrijk dat het advies van deskundigen wordt ingewonnen, ook de politieke organen en de volksvertegenwoordiging van alle betrokken niveaus moeten worden ingeschakeld.

Zo zullen de gemeenteraden van alle betrokken gemeenten worden geraadpleegd. De raadpleging wordt derhalve niet beperkt tot de gemeente(n) waar de inrichting is gelegen of zal worden gevestigd. Ook de gemeente(n) die mogelijks negatieve milieueffecten van deze inrichtingen kunnen ondergaan, zullen op initiatief van de bestendige deputatie of de Vlaamse Executieve worden geraadpleegd.

Wanneer de negatieve milieueffecten niet beperkt blijven tot het grondgebied van de betrokken provincie, zal het ook nodig zijn het bestuur van de getroffen provincie te raadplegen. Eenzelfde redenering geldt ten aanzien van negatieve milieueffecten die de grenzen van het Gewest of de landsgrens overschrijden.

Het beginsel van raadpleging van de vreemde overheden in verband met industriële vestigingen die milieueffecten veroorzaken op hun grondgebied, wordt sinds enige tijd vooropgesteld door allerlei internationale organisaties (zie onder meer Council of Europe, Report on impact on the environ-

ment of major industrial installations, Rapporteur : Mr. Waag, Parliamentary Assembly of Europe, 7 october 1980, Doc. 4641 ; Conseil Européen du droit de l'environnement 1981 ; Smets H., Legal principles adopted by OECD-Council, Environmental Policy and Law, 9, 1982).

Dat het Gewest bevoegd is de raadpleging voor te schrijven van vreemde publiekrechtelijke rechtspersonen die niet het volkenrechtelijk statuut van Staat hebben, wordt niet betwist (zie onder meer : De Meyer J., Het beleid der buitenlandse betrekkingen in aangelegenheden die tot de bevoegdheid van de gemeenschappen of van de gewesten behoren, RW 1983-1984), k. 273-278 ; De Sloovere J., Schets van het nieuwe staatkundige bestel en mogelijkheden tot intensere economische samenwerking tussen een autonoom Vlaanderen en Nederland, GERV-Berichten 33, 1981, p. 9-50).

Het verdient uiteraard aanbeveling dat de provinciale (en de gewestelijke) overheid ter zake het wederkerigheidsbeginsel toepast.

Artikel 15

Een raadplegingstermijn van negentig dagen zal meestal volstaan. In bepaalde zeer complexe gevallen kan dat echter problemen stellen.

Daarom wordt in de mogelijkheid voorzien om deze termijn te verlengen met maximaal dertig dagen. Deze beslissing moet genomen worden door de bestendige deputatie of de Vlaamse Executieve. Bij voorkeur wordt dergelijke beslissing genomen voordat het advies wordt ingewonnen. Steeds zal deze beslissing genomen moeten worden voor het verstrijken van de normale termijn van negentig dagen.

Artikel 16

Het is van het allergrootste belang dat niet alleen advies ingewonnen wordt van gespecialiseerde overheidsorganen, maar ook het advies van de lokale overheden, die in de regel meer voeling hebben met de bevolking. Om enige herkenbaarheid te voorzien in deze raadplegingsprocedure bepaalt artikel 16 dat de Vlaamse Executieve nadere regelen kan bepalen.

Artikelen 17 en 18

Deze artikelen beogen het openbaar onderzoek aan te passen aan de eisen van de tijd. Een termijn van vijftien dagen zoals thans nog geldt is in veel gevallen onvoldoende. In een minimumtermijn van dertig dagen wordt daarom voorzien. Binnen deze periode dient door het college van burgemeester en schepenen een hoorzitting te worden gehouden. Om deze hoorzittingen te doen slagen zal het nodig zijn dat de bevolking vragen kon stellen aan de aanvrager. Bij controversiële projecten kan het nodig zijn om externe deskundigen bij de hoorzitting te betrekken, vooral wanneer het vertrouwen van de bevolking in de aanvrager is geschokt. Het spreekt van zelf dat die hoorzitting tijdig moet aangekondigd worden, dit wil zeggen ten minste veertien dagen voordien. De nieuwe opvattingen van het openbaar onderzoek zal voor gevolg hebben dat het Vlaamse Gewest de vergelijking met de ons omringende landen kan doorstaan (zie Timmermans C.W.A., Citizen-participation in decisions of public authorities within the member states of the European Community : General Report for the Commission of the European Communities, Brussels, 1979).

Belangrijk is ook dat voor dergelijke projecten met moge-

lijks sterk negatieve effecten het advies gevraagd wordt van de gemeenteraad.

Artikel 19

Een termijn van zes maanden moet normaal volstaan om uitspraak te doen over een vergunningsaanvraag; in een aantal gevallen zal het voor de bestendige deputatie mogelijk zijn om binnen kortere termijn tot een besluit te komen.

Voor bijzonder gecompliceerde gevallen kan (zie artikel 14) deze termijn bij gemotiveerde beslissing worden verlengd. Teneinde de rechtszekerheid van de aanvrager te waarborgen voorzien we in een regeling om de overheid in gebreke te stellen wanneer de termijnen overschreden worden. Daar het verstrijken van een termijn niet ten koste mag gaan van het leefmilieu wordt een stelsel van stilzwijgende vergunningen bij overschrijden van de termijnen niet aanvaardbaar geacht. Maar niet alleen de rechtszekerheid van de aanvrager wordt hiermee gediend. Deze clause wil ook impuls geven tot het werkelijk voeren van een milieubeleid, daar waar het anders ook kan zijn dat het dossier, moedwillig of niet, niet behandeld werd. Nu moet er in elk geval beslist worden.

Afdeling II

Klasse 2 - inrichtingen

Artikel 20

Dit artikel voorziet voor de inrichtingen tweede klasse in een analoge regeling als die welke opgenomen werd in artikel 11 met betrekking tot de inrichtingen van eerste klasse.

Artikel 21

Dit artikel voorziet grotendeels in een analoge regeling als die welke reeds werd uitgewerkt in artikel 12 wat de klasse I-inrichtingen betreft. Het enige verschilpunt is dat niet uitdrukkelijk wordt voorzien in de mogelijkheid om de onderzoekstermijn van veertien dagen te verlengen. Gezien de aanzienlijke minder complexe aard van deze inrichtingen zal daaraan weinig behoefte zijn.

Artikel 22

Voor inrichtingen van tweede klasse zal het advies van de provinciale directie van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu moeten ingewonnen worden, zowel wat de ruimtelijke als wat de milieuhygiënische aspecten betreft. Dit advies is geen overbodige luxe, te meer daar vele gemeenten niet altijd over de vereiste deskundigheid beschikken om alle milieueffecten te beoordelen en gepaste exploitatievoorwaarden op te stellen. De uiteindelijke beslissing blijft echter voorbehouden aan het college van burgemeester en schepenen.

Artikel 23

Dit artikel beoogt een zekere eenvormigheid te bewerkstelligen in de relaties tussen de gemeentebesturen en de provinciale directies van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu (AROL). Bovendien wordt aan de Vlaamse

Executieve de mogelijkheid geboden om voor te schrijven aan welke aspecten de AROL aandacht moet schenken in haar adviezen met betrekking tot vergunningsaanvragen.

Artikel 24

Dit artikel heeft betrekking op de procedure van het openbaar onderzoek. Conform de geest van het voorstel van decreet houdende regeling van de milieueffectrapportering (Vlaamse Raad stuk 139 (1981-1982) — Nrs. 1 tot 4) en het voorstel van decreet houdende regeling van de veiligheidsrapportering (Vlaamse Raad stuk 254 (1983-1984) — Nr. 1) wordt thans voorzien in een aangepaste regeling voor de inrichtingen van klasse 2, nadat de regeling voor klasse 1-inrichtingen reeds werd behandeld in artikel 17.

Het openbaar verzoek vormt een essentieel onderdeel in een reglementering op de hinderlijke inrichtingen.

Artikel 25

De termijn van vier maanden moet gezien worden als een haalbare termijn voor het doorlopen van een volledige vergunningsprocedure voor een inrichting van klasse 2. In een aantal gevallen zal dit nog sneller kunnen.

Dit artikel voert een zelfde regeling in voor de klasse 2-inrichtingen als artikel 19 doet voor de klasse 1-inrichtingen.

Afdeling III

Bepalingen gemeenschappelijk aan klasse 1- en klasse 2-inrichtingen

Artikel 26

Dit artikel beoogt een nadere regeling van de inhoud van een vergunningsaanvraag mogelijk te maken. Het zal daarbij nodig zijn de inhoudelijke vereisten te differentiëren naar gelang van de aard van de betrokken inrichting.

Niet alleen kunnen inrichtingen van 1e en 2e klasse niet op dezelfde voet worden behandeld, het kan ook aangewezen zijn om de eisen aan te passen aan de eigen kenmerken van bijzondere sectoren.

Artikel 27

Het is evident dat alle betrokken overheidsdiensten en de aanvrager in kennis moeten gesteld worden van de getroffen beslissing.

Artikel 28

Dit artikel beoogt in een meer aan de tijd aangepaste publiciteit te voorzien met betrekking tot de getroffen beslissing. Ook in andere wetgevingen worden publiciteitsmaatregelen voorgeschreven. Daarom zijn wij voorstander van een verplichting voor de gemeenten om te voorzien in een vaste mededelingen-rubriek in de lokale of regionale pers. Daardoor worden kosten gespaard en wordt een positief automatisme ingevoerd. Het is van essentieel belang dat deze mededelingen in verstaanbare taal worden gesteld. De vergunning zelf moet

voor iedereen, zonder onderscheid, raadpleegbaar zijn bij het lokale bestuur. Dit artikel bevat alleen minimumvereisten ; de gemeenten kunnen verder gaan in het kader van het door hen gewenste voorlichtingsbeleid.

Het tweede en derde lid van dit artikel erkent dat in bepaalde gevallen de ruime bekendmaking zoals die in dit voorstel van decreet wordt voorgestaan, bezwaren kan opleveren met betrekking tot gegevens waarvan de geheimhouding gewenst of geboden is. Dit moet echter een uitzondering blijven die slechts in goed gemotiveerde gevallen kan toegestaan worden. In dergelijke gevallen kan de vergunningverlenende overheid toestaan dat een tweede tekst wordt overgelegd waarin die gegevens niet voorkomen of niet kunnen worden afgeleid. Er is naar gestreefd de nadelen van de geheimhouding zo veel mogelijk te beperken. Zo moet een goede beoordeling van de aanvraag mogelijk blijven. Op de tweede tekst moet vermeld worden dat het om een aangepaste versie gaat.

De regeling met betrekking tot de geheimhouding van gegevens geldt uitsluitend ten aanzien van de openbaarmaking van de stukken. Advisering door overheidsorganen geschiedt wel aan de hand van de oorspronkelijke stukken.

Deze regeling stemt nagenoeg woordelijk overeen met wat voorzien is in artikel 58 van de Nederlandse wet van 21 augustus 1979 houdende regelen met betrekking tot een aantal algemene onderwerpen op het gebied van de milieuhygiëne (Wet algemene bepalingen milieuhygiëne). Deze regeling schijnt in Nederland grote voldoening te schenken. Uit een onderzoek blijkt dat slechts zeer uitzonderlijk beroep gedaan wordt op de geheimhoudingsregel (0,2 ten honderd van de gevallen) (Adviescommissie evaluatie wet algemene bepalingen milieuhygiëne, van voornemen tot vergunning ; Eindrapport van de Adviescommissie, Ministerie VROM, Leidschendam, 1983).

Artikel 29

Teneinde de bevolking de mogelijkheid te verschaffen om het overheidsbeleid ter zake kritisch te volgen dienen alle bij de besluitvorming van belang zijnde documenten **raadpleegbaar** te zijn bij het bestuur dat de beslissing neemt. Het spreekt vanzelf dat in deze mogelijkheid niet voorzien wordt voor documenten die vallen onder de geheimhoudingsregel (artikel 28). De Vlaamse Executieve stelt andere regelen ter zake (onder andere minimum uren per week en andere).

Artikel 30

Een beperking van de geldigheidstermijn tot twintig jaar wordt algemeen voorgesteld. Ter bescherming van de overheid en de burgers wordt voorzien dat de exploitatie moet aangevat worden binnen een wettelijke termijn van maximaal twee jaar. De exploitant dient tijdig een nieuwe vergunning aan te vragen.

Artikel 31

Dit artikel beoogt evidente misbruiken te voorkomen,

Artikel 32

Het zou onaanvaardbaar zijn dat een inrichting die overgaat naar een hogere klasse, en waarvan de (mogelijks) nog grotere

milieubelasting mag worden verondersteld, dat die inrichting geen procedure qua onderzoek en inspraak, analoog aan die van een nieuwe inrichting, zou moeten doorlopen.

Artikel 33

Een wijziging van de inrichting waardoor deze in een hogere klasse terecht komt, moet uiteraard **wél** voorafgegaan worden door een vergunningsaanvraag.

Artikel 34

Wijzigingen aan een inrichting zonder overgang naar een hogere klasse, zijn onderworpen aan een vergunningsaanvraag voor zover het gaat om een toevoeging.

Artikel 35

Een wijziging van een inrichting zonder overgang naar een hogere klasse en zonder toevoeging, hoeft niet steeds onderworpen te zijn aan een nieuwe vergunningsaanvraag. Soms kan het wel verantwoord zijn een vergunning voor te schrijven. In deze mogelijkheid wordt dan ook uitdrukkelijk voorzien. Dat zal onder meer het geval zijn bij procédewijzigingen waardoor de milieueffecten van de exploitatie op belangrijke wijze worden beïnvloed.

Artikel 36

De Vlaamse Executieve moet specifieke eisen kunnen stellen betreffende een aanvraagdossier met betrekking tot de verlenging van een bestaande vergunning, bij wijziging of uitbreiding.

Afdeling IV

Klasse 3-inrichtingen

Artikel 37

Dit artikel houdt ook in dat het in gebruik nemen van een meldingsplichtige inrichting, zonder dat melding heeft plaats gevonden, een fout uitmaakt.

Hoofdstuk IV

Vergunningsvoorwaarden

Artikel 38

Men kan zich indenken dat door bepaalde technologische ontwikkelingen en vernieuwde wetenschappelijke inzichten een activiteit minder milieubelasting veroorzaakt dan werd verondersteld bij het opstellen van de algemene, sectoriële en bijzondere milieuhygiënische voorwaarden.

Het is natuurlijk zo dat de initiatiefnemer zal moeten aantonen waarom hij vindt dat hij voor de hier bedoelde afwijkingen in aanmerking komt.

Artikel 39

Ook hier, net als in het vorig artikel, hebben wij te maken met een artikel dat nodig is om een beleid te kunnen voeren dat voortdurende bijsturing inhoudt.

Artikel 40

Dit artikel staat in logisch verband met artikel 4.

Artikel 41

Dit artikel, eerste lid, staat in logisch verband met artikel 3.

Het tweede lid erkent de noodzaak om de mens en het leefmilieu niet als absoluut veilig beschermd te beschouwen, als strikt de exploitatievoorwaarden worden nageleefd.

Ongeacht de exploitatievoorwaarden is de exploitant gebonden maatregelen te treffen om ongevallen te voorkomen en de gevolgen ervan voor de mens en het leefmilieu zoveel mogelijk te beperken.

Artikel 42

Artikel 42 regelt het verval van de vergunning en is dus van groot belang. Immers, een vergunning kan en mag niet anders dan tijdelijk zijn. Om het tegendeel te voorkomen is een artikel als dit nodig.

Hoofdstuk V

Beroep

Artikel 43

Artikel 43 voorziet in de mogelijkheden om beroep in te dienen.

Artikel 44

Artikel 44 voorziet in een rechtszekerheid voor de vergunningaanvrager, zodat hij vooral in een zekere planning in de tijd kan voorzien.

Artikel 45

Dit artikel geeft een opsomming van de personen of organen die beroep kunnen indienen.

Ook hier past het nog eens de aandacht te vestigen op het recht tot indiening van beroep door „de belanghebbenden” zoals gedefinieerd in artikel 2.

Artikel 46

Wanneer het beroep wordt ingediend door de overheid of door een derde, moet de aanvrager in de gelegenheid gesteld worden zijn zaak te verdedigen.

Artikel 47

Als het beroep wordt ingediend door de gouverneur, de adviesverlenende overheidsorganen of het college van burgemeester en schepenen schorst het beroep de beslissing. Dit is een erg belangrijk artikel. Het geeft aan deze personen of organen een instrument om een gedurfd milieubeleid mogelijk te maken.

Dat dan anderzijds de exploitant of de aanvrager van de vergunning, of de belanghebbenden van dit recht verstoken blijven heeft ook weer zijn goede redenen. Het is immers niet ondenkbaar dat een echte wildgroei van beroep, met schorsing van de beslissing tot gevolg, zou plaatsvinden. Dit staat natuurlijk hun recht om in beroep te gaan (artikelen 45) niet in de weg.

Artikel 48

Dit artikel voert eenzelfde regeling inzake het beroep als artikel 19 (voor wat de klasse 1-inrichtingen betreft) en artikel 25 (voor wat de klasse 2-inrichtingen betreft) doen inzake de vergunningsaanvraag in eerste aanleg.

Artikel 49

De aanvrager en de indiener(s) van het beroep hebben er alle belang bij om snel te weten te komen welke beslissing er is genomen.

Artikel 50

Net als artikelen 16, 23 en 26 geeft artikel 50 aan de Vlaamse Executieve de mogelijkheid om eenvoudige en herkenbare instructies op te stellen om, in het geval van dit artikel althans, beroep in te dienen en te behandelen.

Hoofdstuk VI

Toezicht en dwangmaatregelen

Artikel 51

Artikel 51 legt het principe van het toezicht op de hinderlijke inrichtingen vast en regelt de wijze waarop het toezicht wordt uitgeoefend en de aanduiding van de personen die met het toezicht belast zijn. Aan de bevoegdheden van de officieren van de gerechtelijke politie wordt niet geraakt.

Paragrafen 2 en 3 leggen de bevoegdheden van de burgemeester en de door de Vlaamse Executieve aangewezen ambtenaren vast.

De burgemeester moet in die zin toezicht uitoefenen dat hij

- nagaat of inrichting (bestaand of nog te exploiteren) vergunningsplichtig is ;
- waakt over de naleving van de voorwaarden opgelegd in de vergunning, ook voor de klasse 1-inrichtingen.

Voor dit tweede punt, het toezicht op de naleving van de vergunningsvoorwaarden, zijn ook de in paragraaf 1 aangewezen ambtenaren bevoegd.

Artikel 52

Artikel 52 gaat over de middelen waarover de burgemeester en de aangewezen ambtenaren beschikken om de hen opgedragen taak van toezicht uit te oefenen. Ze hebben daartoe vrije toegang tot alle inrichtingen : dit is volledig conform de geest van dit voorstel van decreet, want hoe anders een degelijke controle uit te oefenen ? Om te vermijden dat het toezicht dode letter zou blijven is dit toegangsrecht noodzakelijk.

De overtredingen die zij vaststellen — het spreekt vanzelf dat ze daartoe het nodige onderzoek mogen bevelen — worden vastgesteld in een proces-verbaal, dat, uiteraard zoals in andere milieuwetgeving, kracht van bewijs heeft tot wanneer het tegendeel bewezen is.

Artikel 53

Artikel 53 handelt over de dwangmaatregelen die de burgemeester en de aangewezen ambtenaren bij de uitoefening van hun toezicht kunnen opleggen.

Paragraaf 1 legt hun bevoegdheden vast wanneer het een inrichting betreft die zonder vergunning wordt geëxploiteerd ; in paragraaf 2 worden hun bevoegdheden vastgelegd voor gevallen waarin een inrichting of een deel ervan wordt geëxploiteerd in strijd met de exploitatievoorschriften (algemeen geldend) of de exploitatievoorwaarden (opgelegd door de bevoegde overheid).

Paragrafen 3 en 4 willen de betrokkenen een rechtsbescherming bieden.

Paragraaf 5 geeft de burgemeester en de aangewezen ambtenaren de mogelijkheid op te treden indien geen gevolg werd gegeven aan de bevelen en de maatregelen bedoeld in de paragrafen 1 en 2 van dit artikel.

Artikel 54

Artikel 54 regelt het beroep tegen beslissingen bedoeld in artikel 53.

Bepaalde aspecten van dit artikel, met name het feit dat het beroep de beslissing niet schorst en het feit dat indien er binnen de gestelde termijn van vijftien dagen door de Vlaamse Executieve geen beslissing is genomen, er dan in plaats van automatische goedkeuring of verwerping van het beroep desgevallend een schadevergoeding mogelijk is, die aspecten vinden wij ook al terug in artikelen 19, 25 en 48.

Dat het beroep de beslissing niet schorst, is in het belang van de mens en het leefmilieu slechts een evidentie ! Het ging hier tenslotte om een overtreding waardoor milieurisico's genomen kunnen zijn.

De schadevergoeding wil naast een rechtszekerheid voor de exploitant ook een stimulans zijn voor de Vlaamse Executieve om een echt milieubeleid gestalte te geven. Beslissingen die automatisch volgen uit het overschrijden van termijnen zijn geen echte „beslissingen”.

Artikel 55

Dit artikel regelt de schorsing of de **opheffing** van de vergunning.

Paragrafen 1 en 2 moeten de overheid, hetzij de overheid die

de vergunning heeft verleend, hetzij de Vlaamse Executieve, het instrument in handen geven dat nodig is opdat een vergunningssysteem bedoeld in dit voorstel van decreet, ook zou kunnen functioneren.

In de paragrafen die daarop volgen, gelden weer de principes :

- het beroep schorst de beslissing niet ;
- het recht op schadevergoeding indien geen beslissing is genomen binnen de gestelde termijn. (Zie ook artikelen 19, 25, 48 en 54).

Ten slotte regelen de paragrafen 6 en 7 de afhandeling van de beslissing omtrent het beroep.

Hoofdstuk VII Milieuheffingen

Artikel 56

Het is nodig in dit voorstel van decreet in milieuheffingen te voorzien, omdat :

1° een besluit van de Executieve niet toelaat fiscale bepalingen in te voeren ;

2° milieuheffingen in relatie met het reglement voor de als hinderlijk ingedeelde inrichtingen, een logisch parallellisme vertonen ten aanzien van het afvalstoffendecreet en de wet op de bescherming van de oppervlaktewateren : „de vervuiler moet betalen”.

Het principe „de vervuiler moet betalen” moet absoluut ingeschreven worden in de tekst van het decreet dat de als hinderlijk ingedeelde inrichtingen reglementeert. Een koppeling achteraf, met een apart decreet bijvoorbeeld, zal niet kunnen bekomen dat het principe van de milieuheffing in het reglement zelf zit.

Artikel 57

Artikel 57 legt nog twee belangrijke bepalingen vast.

De vrijwaring of de sanering van het leefmilieu, en dus van de gezondheid van de mens, is het best gediend met een recht-evenredige koppeling tussen het bedrag van de milieuheffing en de mate van hinder en schade die de instelling veroorzaakt.

Om toch enige coördinatie tussen de heffingen van al deze gemeenten en van de provincies mogelijk te maken zal de Vlaamse Executieve algemene richtlijnen opstellen.

Hoofdstuk VIII Bescherming van de rechten van derden

Artikel 58

Artikel 58 beoogt meer klaarheid te brengen in de relatie tussen de administratieve vergunning voor het exploiteren van een hinderlijke inrichting en de rechten van derden die gebeurlijk schade lijden als gevolg van de exploitatie van een hinderlijke inrichting.

Artikel 24 van Titel 1 van het huidige Algemeen Reglement

voor de Arbeidsbescherming (ARAB) bepaalt dat de exploitatievergunning de rechten van derden onverkort laat. Op civielrechtelijk vlak houdt dit ten aanzien van derden het volgende in.

1. De overtreding van de bepalingen van de administratieve vergunning maakt, in de ogen van de quasi unanieme rechtspraak, een burgerrechtelijke fout uit in de zin van artikel 1382 van het Burgerlijk wetboek. Wanneer derden ingevolge deze onrechtmatige daad schade lijden, kunnen zij een volledige vergoeding van de door hun, als gevolg van de fout van de exploitant, geleden schade eisen. Dezelfde mogelijkheid bestaat, a fortiori, wanneer de exploitant een hinderlijke inrichting uitbaat zonder vergunning.

2. De naleving van de bepalingen van de administratieve vergunning, heeft niet voor gevolg dat derden die schade lijden ten gevolge van de exploitatie van de hinderlijke inrichting, beroofd worden van de mogelijkheid om een civielrechtelijke vordering in te stellen.

Naast, en boven, de specifieke voorschriften opgenomen in de exploitatievergunning „blijft voor de exploitant de algemene plicht tot zorgvuldigheid bestaan”. In de meeste ons omringende landen geldt een gelijkaardige regeling (zie **Bocken H.**, Preventie, toerekening en herstel van schade door milieuverontreiniging, Préadvies uitgebracht voor de Nederlandse Vereniging voor Rechtsvergelijking, n° 33, p. 80-81, Kluwer Deventer, 1983).

De naleving van de vergunning heeft echter wel invloed op de aard van de privaatrechtelijke sanctie die de rechter kan opleggen. Naast een veroordeling tot geldelijke schadevergoeding mag de rechter maatregelen bevelen om schade voor de toekomst te vermijden, doch enkel voor zover zij niet in strijd zijn met de voorzorgen welke het bestuur in het algemeen belang voorschreef en voor zover zij het bestaan van de inrichting niet, ook niet tijdelijk, in het gedrang brengen.

De rechterlijke macht zou niet het recht hebben, volgens een overwegende rechtspraak, om de voorwaarden van de vergunning te wijzigen, aanvullende voorwaarden op te leggen, een vergunning in te trekken of te schorsen (zie **Nutys R.**, Régime van de vergunningsplichtige inrichtingen, extern (198 I), n° 6, p. 484) ook niet wanneer dat geboden is om schade in de toekomst te vermijden. De „scheiding van de machten” wordt ter verdediging ingeroepen.

Deze oplossing kan soms een ernstige handicap betekenen. Toch is het, vanuit democratisch oogpunt, niet goed om de burgerlijke rechter onbeperkte mogelijkheden te geven om de vergunningsvoorwaarden te wijzigen, telkens toekomstige schade waarschijnlijk is. Het gaat hem bij het vaststellen van de exploitatievoorwaarden van de hinderlijke inrichting immers om het vastleggen van milieuhygiënische voorwaarden en dit veronderstelt een belangenafweging. Politieke organen zijn daartoe, onder controle van de bevolking, het best geplaatst. Er moeten echter wel ruime waarborgen geboden worden dat derden hiervan niet het slachtoffer zijn. Dat houdt ons inziens in dat derden het recht moeten krijgen om bij het vergunningverlenend bestuur aan te dringen op wijziging van de vergunningsvoorwaarden wanneer zij schade lijden, en dat deze overheid gehouden is binnen wettelijke termijn uitspraak te doen. Dat houdt echter ook in dat individuele burgers die het slachtoffer worden van schade veroorzaakt door de maatschappelijk toelaatbare geachte verontreiniging, het recht moeten hebben op een billijke vergoeding van die schade. Wanneer de rechter geconfronteerd wordt met de eis tot schadevergoeding zal hij derhalve moeten nagaan of men de verontreiniging die

aan de basis ligt van de schade, maatschappelijk aanvaardbaar acht of niet. Zo ja, dan kan hij enkel een schadevergoeding betekenen voor schade die redelijkerwijs niet ten laste moet blijven van het slachtoffer, zowel voor het verleden als voor de toekomst. Zo neen, dan kan hij de exploitant bevelen in de toekomst de nieuwe voorwaarden na te leven en hem veroordelen tot het vergoeden van de schade die door het slachtoffer reeds werd geleden. De rechter moet dus nagaan in welke mate de opgetreden verontreiniging maatschappelijk aanvaardbaar wordt geacht. Wij stellen voor dat hij daaromtrent het bindend advies vraagt van de vergunningverlenende overheid.

Hoofdstuk IX Strafbepalingen

Artikel 59

Artikel 59 geeft de lijst van strafbaar gestelde daden en vermeldt de straffen die kunnen opgelegd worden.

Artikel 60

Artikel 60 regelt de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de werkgever voor de betaling van de opgelegde boeten.

Hoofdstuk X Overgangs- en slotbepalingen

Artikel 61

Artikel 61 legt de duur van de lopende vergunningen vast en beperkt ze tot ten hoogste twintig jaar.

Artikel 62

Artikel 62 regelt de afhandeling van de **vergunningsaanvragen** die ingediend zijn vóór het in werking treden van dit decreet. Deze vergunningen zijn beperkt tot ten hoogste twintig jaar.

Artikelen 63 en 64

Artikelen 63 en 64 regelen de opheffing van de wet van 5 mei 1888 betreffende het toezicht op de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichtingen en op de stoomtuigen en stoomketels, voor wat haar toetsing op het grondgebied van het Vlaamse Gewest betreft.

L. VANVELTHOVEN

VOORSTEL VAN DECREET

Hoofdstuk 1
Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet.

Artikel 2

Dit decreet verstaat onder :

- de Minister : het lid van de Vlaamse Executieve tot wiens bevoegdheid het leefmilieu behoort ;
- hinderlijke inrichtingen : fabrieken, opslagplaatsen, toestellen, machines, installaties en handelingen die op een door de Vlaamse Executieve vast te stellen lijst voorkomen ;
- exploiteren : installeren, in werking stellen of houden van een inrichting ;
- exploitant : natuurlijke persoon of rechtspersoon die een inrichting exploiteert ;
- belanghebbende : elke natuurlijke of rechtspersoon die ten gevolge van de exploitatie hinder ondervindt of kan ondervinden, alsmede elke rechtspersoon die zich de bescherming tot doel heeft gesteld van het milieu dat door deze hinder kan worden getroffen.

Artikel 3

Met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu wordt de exploitatie van de door de Vlaamse Executieve als hinderlijk ingedeelde inrichtingen onderworpen aan de uitreiking van een exploitatievergunning of aan een meldingsplicht.

Artikel 4

Naast algemene, sectoriële en bijzondere milieuhygiënische exploitatievoorschriften, te bepalen door de Vlaamse Executieve, kan de vergunningverlenende overheid bijzondere exploitatievoorwaarden verbinden aan de uitreiking van een exploitatievergunning.

Artikel 5

De op grond van dit decreet verleende vergunningen doen geen afbreuk aan de rechten van derden.

Hoofdstuk II
Indeling van de hinderlijke inrichtingen in klassen

Artikel 6

§ 1. De hinderlijke inrichtingen worden ingedeeld in drie

klassen afhankelijk van de aard en de belangrijkheid van de daaraan verbonden milieueffecten. De Vlaamse Executieve, na advies van de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu, stelt de lijst en de indeling in klassen vast.

§ 2. De Vlaamse Executieve kan steeds, ter bescherming van het leefmilieu, de lijst en de indeling in klassen, aanvullen en wijzigen.

Behoudens in geval van hoogdringendheid, wordt het advies van de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu ingewonnen.

§ 3. Ten minste om de vijf jaar oordeelt de Vlaamse Executieve of de lijst en de indeling in klassen nog beantwoorden aan de eisen van de milieubescherming en de evolutie van de techniek. Desgevallend gaat de Vlaamse Executieve, na advies van de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu, over tot de aanpassing of de wijziging van de lijst en de indeling in klassen.

Artikel 7

Klasse 1 omvat de inrichtingen die een belangrijke negatieve invloed op het leefmilieu kunnen hebben. Over de vergunningen voor inrichtingen van klasse 1 wordt in eerste aanleg uitspraak gedaan door de bestendige deputatie van de provincieraad.

Artikel 8

Klasse 2 omvat de inrichtingen waarvan aangenomen wordt dat de negatieve milieueffecten minder belangrijk zijn. Over de vergunningen voor inrichtingen van klasse 2 wordt in eerste aanleg uitspraak gedaan door het college van burgemeester en schepenen.

Artikel 9

Klasse 3 omvat de inrichtingen waarvan de milieueffecten geacht worden gering te zijn. Deze inrichtingen zijn onderworpen aan algemene, sectoriële of bijzondere milieuhygiënische voorschriften die vastgesteld worden door de Vlaamse Executieve.

Niemand mag, zonder daarvan vooraf schriftelijk melding te hebben gedaan bij het college van burgemeester en schepenen, een inrichting die ingedeeld is in klasse 3 exploiteren.

Artikel 10

Niemand mag, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid, een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse, exploiteren, wijzigen of uitbreiden.

Hoofdstuk III

De vergunningsaanvraag

Afdeling I

Klasse 1 -inrichtingen

Artikel 11

§ 1. De bestendige deputatie van de provincie waar de perce-

len gelegen zijn, waarop de inrichting zal worden gevestigd of gevestigd is, is bevoegd kennis te nemen van een vergunningsaanvraag voor een klasse 1-inrichting.

§ 2. Indien de percelen waarop de inrichting zal worden gevestigd of gevestigd is, gelegen zijn op het grondgebied van verschillende provincies, is de Vlaamse Executieve bevoegd kennis te nemen van een vergunningsaanvraag van een klasse 1-inrichting.

§ 3. De Vlaamse Executieve is eveneens bevoegd indien de vergunningsaanvraag voor een klasse 1-inrichting uitgaat van een openbaar bestuur of van een openbare instelling.

Artikel 12

De vergunningsaanvraag wordt bij aangetekend schrijven gericht aan de bestendige deputatie, of in de gevallen bedoeld in artikel 11, § 2 en § 3, aan de Minister.

De bevoegde overheid onderzoekt binnen veertien dagen volgend op de datum van ontvangst, de vergunningsaanvraag inzake volledigheid en ontvankelijkheid, overeenkomstig de bij besluit van de Vlaamse Executieve gestelde vereisten.

Bij gemotiveerd besluit binnen deze termijn genomen, kan de termijn van onderzoek van de ontvankelijkheid met eenzelfde termijn worden verlengd.

Wordt de aanvraag onvolledig bevonden, dan wordt de aanvrager daarvan onmiddellijk, bij aangetekend schrijven, in kennis gesteld, met vermelding van de inlichtingen en gegevens welke ontbreken of nadere toelichting vereisen.

Wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden, dan wordt de aanvrager daarvan onmiddellijk, bij aangetekend schrijven, in kennis gesteld, met vermelding van de reden van de onontvankelijkheid en gebeurlijk met vermelding van de overheid die bevoegd geacht wordt kennis te nemen van de vergunningsaanvraag.

Wordt de aanvraag ontvankelijk bevonden, dan wordt de aanvrager hiervan bij aangetekend schrijven in kennis gesteld. De datum van kennisgeving geldt als aanvangsdatum van de vergunningsprocedure.

Artikel 13

§ 1. In iedere provincie wordt een provinciale raad voor de milieuhygiëne opgericht. De Vlaamse Executieve bepaalt de samenstelling en de werking van deze raad.

§ 2. De provinciale raad voor de milieuhygiëne omvat ten minste :

- drie ambtenaren van de provinciale directie van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu, waarvan ten minste één bevoegd voor de ruimtelijke ordening ;
- één vertegenwoordiger van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) ;
- één vertegenwoordiger van de bevoegde waterzuiveringsmaatschappij ;
- één vertegenwoordiger van de Administratie voor Gezondheidszorg ;
- één vertegenwoordiger van de provinciale dienst voor het leefmilieu.

§ 3. De provinciale raad voor de milieuhygiëne wordt aangevuld met deskundigen en afgevaardigden van organisaties die zich de bescherming van het leefmilieu tot doel hebben gesteld.

§ 4. De provinciale raad voor de milieuhygiëne brengt advies uit over de vergunningsaanvragen van de klasse 1-inrichtingen, onder meer over de verenigbaarheid van de inrichting met het milieu en de op te leggen milieuhygiënische maatregelen en de exploitatievoorwaarden.

§ 5. Indien de inrichting zich uitstrekt over het grondgebied van meerdere provincies vraagt de Vlaamse Executieve het advies van alle betrokken provinciale raden voor de milieuhygiëne. Wanneer zij dat aangewezen achten, kunnen zij met elkaar overleg plegen.

§ 6. De gemeentebesturen die daarom verzoeken zullen, voor wat de klasse 1-inrichtingen op hun grondgebied betreft, door de provinciale raad voor de milieuhygiëne op de vergadering uitgenodigd worden.

Artikel 14

De bestendige deputatie of de Vlaamse Executieve in de gevallen bedoeld in artikel 11, § 2 en § 3, vraagt, binnen de acht dagen na de ontvankelijk kverklaring van de vergunningsaanvraag, het advies van de provinciale raad voor de milieuhygiëne, van de betrokken gemeenteraden en van de door haar aan te duiden provinciale of regionale besturen en instellingen gelegen binnen het Vlaamse Gewest, een ander Gewest of in het buitenland, als zij van oordeel is dat de inrichting waarvoor een vergunning wordt aangevraagd, belangrijke gevolgen kan hebben voor het milieu buiten het grondgebied van de betrokken provincie.

Onder bovengenoemde betrokken gemeenteraden wordt verstaan de gemeenteraad of de gemeenteraden van de gemeente of gemeenten waar de betrokken inrichting gelegen is of zal worden opgericht, alsmede de gemeenteraden die door de bestendige deputatie of de Vlaamse Executieve worden aangewezen, daar vermoed wordt dat de hinderlijke inrichting belangrijke milieueffecten zal teweegbrengen op hun grondgebied.

Artikel 15

De geraadpleegde overheidsbesturen en overheidsorganen beschikken over een termijn van negentig dagen om advies uit te brengen.

Deze termijn kan door de bestendige deputatie of de Vlaamse Executieve worden verlengd, hetzij op eigen initiatief, hetzij op verzoek van één of meerdere van de geraadpleegde overheidsbesturen of overheidsorganen, wanneer het complexe karakter van de vergunningsaanvraag deze verlenging verantwoordt.

De bestendige deputatie of de Vlaamse Executieve naar gelang van het geval, bepaalt de duur van de bijkomende advies-termijn die echter dertig dagen niet mag overschrijden.

Artikel 16

De Vlaamse Executieve bepaalt de wijze waarop de raadpleging dient te geschieden alsmede de vorm waarin de adviezen dienen te worden verstrekt.

Artikel 17

Onmiddellijk na de ontvangst van de vraag om advies van de bestendige deputatie of de Vlaamse Executieve, organiseert het college van burgemeester en schepenen een openbaar onderzoek en wordt het aanvraagdossier gedurende dertig dagen ter inzake neergelegd in het gemeentehuis.

Gedurende deze termijn van dertig dagen organiseert het college van burgemeester en schepenen één of meerdere hoorzittingen waarvoor het een beroep kan doen op de vergunningsaanvrager en deskundigen.

Voorwerp en plaats van het onderzoek, alsmede van de hoorzitting, worden in ten minste drie dagbladen of tijdschriften waarvan ten minste één van plaatselijk belang, aangekondigd.

Het college van burgemeester en schepenen maakt proces-verbaal op van het openbaar onderzoek met vermelding van klachten, voorstellen of opmerkingen van de belanghebbenden.

De Vlaamse Executieve kan bijkomende modaliteiten en voorwaarden vaststellen waaraan het openbaar onderzoek moet voldoen.

Artikel 18

De vergunningsaanvraag wordt binnen dertig dagen na afsluiting van het onderzoek, samen met het proces-verbaal van het onderzoek, aan de gemeenteraad voorgelegd die ter zake een advies uitbrengt.

Artikel 19

De bestendige deputatie of de Vlaamse Executieve in de gevallen bedoeld in artikel 11, § 2 en § 3, doet uitspraak binnen een termijn van zes maanden te rekenen vanaf de ontvanke-lijkverklaring. Deze termijn wordt verlengd met de duur van de bij komende raadplegingstermijn bedoeld in artikel 15, laatste lid.

Heeft de bevoegde overheid niet tijdig een beslissing genomen, dan kan de aanvrager de bevoegde overheid aanmanen bij aangetekend schrijven, een beslissing te nemen.

Heeft de bevoegde overheid alsnog geen beslissing genomen, nadat een nieuwe termijn van twee maanden is verstreken, dan heeft de aanvrager recht op vergoeding van alle schade die hij mocht geleden hebben ingevolge de onrechtmatige vertraging in de besluitvorming.

Afdeling II

Klasse 2-inrichtingen

Artikel 20

§ 1. Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente waar de percelen gelegen zijn waarop de inrichting zal worden gevestigd of gevestigd is, is bevoegd kennis te nemen van een vergunningsaanvraag voor de exploitatie van een klasse 2-inrichting.

§ 2. Indien de percelen waarop de inrichting zal worden ge-

vestigd of gevestigd is, gelegen zijn op het grondgebied van verschillende gemeenten, is de bestendige deputatie bevoegd kennis te nemen van een vergunningsaanvraag voor de exploitatie van een klasse 2-inrichting.

§ 3. De bestendige deputatie is eveneens bevoegd indien de vergunningsaanvraag voor een inrichting van klasse 2 uitgaat van een openbaar bestuur of van een openbare instelling.

Artikel 21

De vergunningsaanvraag wordt bij aangetekend schrijven of door afgifte tegen ontvangstbewijs gericht aan het college van burgemeester en schepenen of, in de gevallen bedoeld in artikel 20, § 2 en § 3, aan de bestendige deputatie van de provincieraad.

De bevoegde overheid onderzoekt binnen veertien dagen volgend op de datum van ontvangst, de vergunningsaanvraag inzake volledigheid en ontvankelijkheid, overeenkomstig de bij besluit van de Vlaamse Executieve gestelde vereisten.

Wordt de aanvraag onvolledig bevonden, dan wordt de aanvrager hiervan onmiddellijk, bij aangetekend schrijven, in kennis gesteld, met vermelding van de inlichtingen en gegevens welke ontbreken of nadere toelichting vereisen.

Wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden, dan wordt de aanvrager daarvan onmiddellijk, bij aangetekend schrijven, in kennis gesteld, met vermelding van de reden van onontvankelijkheid en gebeurlijk met vermelding van de overheid die bevoegd geacht wordt kennis te nemen van de vergunningsaanvraag.

Wordt de aanvraag ontvankelijk bevonden dan wordt de aanvrager hiervan bij aangetekend schrijven in kennis gesteld. De datum van de kennisgeving geldt als aanvangsdatum van de vergunningsprocedure.

Artikel 22

Het college van burgemeester en schepenen of de bestendige deputatie vraagt binnen acht dagen na de ontvankelijkverklaring van de vergunningsaanvraag het advies van de provinciale directie van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu, welke over een termijn van dertig dagen beschikt om advies uit te brengen.

Artikel 23

De Vlaamse Executieve bepaalt de wijze waarop het advies van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu dient ingewonnen, alsmede de vorm waarin het advies dient te worden verstrekt.

Artikel 24

§ 1. Onmiddellijk na de ontvankelijk verklaring organiseert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente een openbaar onderzoek en wordt het aanvraagdossier gedurende dertig dagen ter inzage neergelegd in het gemeentehuis.

§ 2. Gedurende het openbaar onderzoek wordt op de bedrijfszetel en op de plaatsen voorbehouden aan de officiële berichten een bekendmaking aangebracht waarin wordt medegedeeld :

- het onderwerp van de aanvraag ;
- de termijn, de plaats en de uren waarin het **aanvraagdos-**sier bij de gemeentediensten kan worden geraadpleegd ;
- dat opmerkingen en bezwaren, schriftelijk of mondeling, kunnen medegedeeld worden aan de burgemeester of de door hem aangewezen ambtenaar.

§ 3. Voorwerp en plaats van het onderzoek worden in ten minste drie dagbladen, informatiebladen of tijdschriften waarvan ten minste één van plaatselijk belang, aangekondigd.

§ 4. Het college van burgemeester en schepenen maakt een proces-verbaal op van opening en sluiting van het openbaar onderzoek.

§ 5. Het college van burgemeester en schepenen kan het openbaar onderzoek aanvullen met alle andere **informatie-**middelen die het nuttig acht.

§ 6. De Vlaamse Executieve kan bijkomende modaliteiten en voorwaarden stellen waaraan het openbaar onderzoek moet voldoen.

Artikel 25

Het college van burgemeester en schepenen of de bestendige deputatie in de gevallen bedoeld in artikel 20, § 2 en § 3, doet uitspraak over de vergunningsaanvraag binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de ontvankelijkverklaring bedoeld in artikel 21, laatste lid.

Heeft de bevoegde overheid niet tijdig een beslissing genomen, dan kan de aanvrager de bevoegde overheid bij aangetekend schrijven aanmanen een beslissing te nemen.

Heeft de bevoegde overheid alsnog geen beslissing genomen, nadat een nieuwe termijn van een maand verstreken is, dan heeft de aanvrager recht op vergoeding van alle schade die hij mocht lijden ingevolge de onrechtmatige vertraging in de besluitvorming.

Afdeling III

Bepalingen gemeenschappelijk aan klasse 1- en klasse 2-inrichtingen

Artikel 26

De Vlaamse Executieve bepaalt de inhoud en de samenstelling van het dossier van de vergunningsaanvraag.

Artikel 27

Twee voor eensluidend verklaarde afschriften van het besluit van de vergunningverlenende overheid alsmede twee exemplaren van het plan van de installaties en een exemplaar van het kadastraal plan worden aan de provinciale directie van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu bezorgd. Een voor eensluidend afschrift van het besluit en van het plan worden bovendien aan het gemeentebestuur bezorgd indien het besluit door de bestendige deputatie van de provincieraad of door de Vlaamse Executieve wordt getroffen.

Het college van burgemeester en schepenen bezorgt de **aan-**vragers dadelijk een voor eensluidend verklaard afschrift van het besluit en een exemplaar van het plan.

Artikel 28

Het besluit van de vergunningverlenende overheid wordt door het college van burgemeester en schepenen, bij wijze van uittreksel, gepubliceerd in ten minste drie dagbladen of tijdschriften waarvan ten minste één van plaatselijk belang. In die bekendmaking wordt de genomen beslissing medegedeeld en wordt de aandacht van het publiek er op gevestigd dat de volledige tekst van het besluit bij het gemeentebestuur kan worden geraadpleegd. De mededeling vermeldt de juiste plaats waar, alsmede dagen en uren waarop de beslissing kan worden geraadpleegd en een eventuele beroepsprocedure kan worden ingesteld.

De vergunningverlenende overheid kan in bij komende **publiciteitsmaatregelen** voorzien, als zij dat aangewezen acht.

Artikel 29

De verleende vergunningen, alsmede het aanvraagdossier, de verstrekte adviezen en de ingekomen bezwaren, zijn voor iedereen ter inzage bij de vergunningverlenende overheid, en dit zolang de vergunning geldig is.

De verleende vergunningen zijn bovendien, ongeacht de klasse, voor iedereen ter inzage bij het gemeentebestuur.

De Vlaamse Executieve bepaalt de minimumeisen inzake de uitoefening van het inzagerecht.

Indien in een stuk ten aanzien waarvan dit decreet de verplichting tot openbaarmaking inhoudt, gegevens voorkomen of uit zodanig stuk gegevens kunnen worden afgeleid waarvan de geheimhouding gerechtvaardigd is, kan de vergunningverlenende overheid op een daartoe strekkend schriftelijk verzoek van de aanvrager toestaan dat deze ten behoeve van de openbaarmaking een, door de vergunningverlenende overheid goedgekeurde, tweede tekst overlegt waarin die gegevens niet voorkomen of waaruit ze niet kunnen worden afgeleid. De vergunningverlenende overheid mag deze afwijking slechts toestaan met betrekking tot bedrijfsgeheimen en beveiligingsgegevens.

Indien in een stuk ten aanzien waarvan dit decreet de verplichting tot openbaarmaking inhoudt, gegevens voorkomen of uit zodanig stuk gegevens kunnen worden afgeleid van de staat of de nakoming van internationale overeenkomsten, wordt op aanwijzing van de Vlaamse Executieve ten behoeve van de openbaarmaking een tweede tekst overgelegd waarin de gegevens niet voorkomen of niet kunnen worden afgeleid.

Artikel 30

De vergunning wordt verleend, hetzij voor een bepaalde termijn van ten hoogste twintig jaar, hetzij voor een proefperiode van maximaal twee jaar. De termijn van de vergunning begint te lopen de dag dat de beslissing is genomen.

Indien de vergunning is verleend, moet de inrichting haar bedrijfswerkzaamheden aanvangen binnen de termijn die in de vergunning is bepaald. Is er in geen termijn voorzien, dan moet de activiteit zijn aangevat binnen twee jaar.

Tussen de achttiende en de twaalfde maand vóór het verstrijken van de lopende vergunning, of tussen de zesde en de derde maand vóór het verstrijken van de proefvergunning, moet bij de bevoegde overheid een nieuwe vergunning worden aangevraagd wanneer de exploitant voornemens is de ex-

exploitatie verder te zetten na afloop van de termijn van de bestaande vergunning.

De exploitant die in het bezit is van een proefvergunning en tijdig een verlenging heeft aangevraagd, mag zijn bedrijfs-werkzaamheden verder uitoefenen tot de overheid die de vergunning op proef heeft verleend, opnieuw uitspraak heeft gedaan ; hij hoeft geen nieuwe aanvraag in te dienen. Een proef-vergunning kan slechts éénmaal met een termijn van maximaal twee jaar verlengd worden.

Indien de aanvraag tot verlenging van een lopende vergunning tijdig werd ingediend mag de inrichting verder geëxploiteerd worden tot wanneer de vergunningverlenende overheid over de aanvraag heeft beslist.

Artikel 31

Wanneer de aanvraag betrekking heeft op verschillende inrichtingen die samen één geheel vormen, wordt de vergunningsprocedure toegepast die geldt voor de hoogste klasse waartoe één van de inrichtingen behoort.

Indien het college van burgemeester en schepenen vaststelt dat een bij haar ingediende vergunningsaanvraag voor een inrichting van klasse 2 één geheel vormt met een inrichting van klasse 1 waarvoor een aanvraag werd ingediend bij de bestendige deputatie, kan zij, mits kennisgeving aan de aanvrager, de aanvraag doorzenden aan de bestendige deputatie.

Artikel 32

Wanneer een inrichting, door wijziging van de indeling van de lijst, overgaat naar een hogere klasse dan moet een nieuwe vergunningsaanvraag, overeenkomstig de procedure die geldt ten aanzien van de nieuwe hogere klasse, worden ingediend. De vergunningsaanvraag moet worden ingediend binnen zes maanden na het van kracht worden van de nieuwe regeling.

Artikel 33

Indien een vergunde inrichting, door uitbreiding of door toevoeging, in een hogere klasse moet worden ingedeeld, moet een nieuwe vergunning worden gevraagd, overeenkomstig de procedure die geldt voor de hogere klasse.

Tot zolang de beslissing daarover niet is gekomen, mag de uitbreiding of de toevoeging niet in bedrijf worden gesteld.

Onder uitbreiding verstaat men het vergroten van hetzij de capaciteit, hetzij de drijfkracht of de oppervlakte van de inrichting binnen de grenzen van de percelen waarop de geldende vergunning betrekking heeft.

Onder toevoeging verstaat men het vergroten van hetzij de capaciteit, hetzij de drijfkracht of de oppervlakte van de inrichting, buiten de grenzen van de percelen waarop de geldende vergunning betrekking heeft.

Artikel 34

Indien aan een vergunde inrichting een inrichting wordt toegevoegd en dit geen wijziging van klasse tot gevolg heeft, dient de exploitant een nieuwe vergunning aan te vragen bij de overheid bevoegd voor de inrichtingen van die klasse en overeenkomstig de procedure voorzien voor de klasse waartoe de

toe te voegen inrichting behoort.

Tot zolang de beslissing daarover niet is genomen, mag de toegevoegde of toe te voegen inrichting niet in bedrijf worden gesteld.

Artikel 35

Bij wijziging of uitbreiding van een vergunde inrichting en voor zover dit geen wijziging van klasse tot gevolg heeft, zendt de exploitant een lijst met de geplande veranderingen en de bijhorende plannen aan de provinciale directie van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu.

Binnen dertig dagen deelt de provinciale directie van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu aan de exploitant mee of voor de wijziging of uitbreiding een vergunningsaanvraag bij de bevoegde overheid dient ingediend te worden.

Indien een vergunning nodig wordt geacht, dient de exploitant een vergunningsaanvraag in bij de bevoegde overheid overeenkomstig de procedure voorzien voor de klasse waartoe de wijziging of uitbreiding behoort.

Onder wijziging verstaat men het verplaatsen binnen de vergunde inrichting of het aanwenden van een andere fabricagemethode.

Artikel 36

De procedure tot het bekomen van een verlenging van een vergunning, van de wijziging of uitbreiding, verloopt op dezelfde wijze als de procedure voor het bekomen van een eerste vergunning. De Vlaamse Executieve bepaalt de inhoud en de samenstelling van de respectieve aanvraagdossiers.

Afdeling IV

Klasse 3 - inrichtingen

Artikel 37

De exploitant van een inrichting van klasse 3 moet, alvorens de inrichting in gebruik te nemen, daarvan aangifte doen bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente waar de inrichting gelegen is of zal gelegen zijn.

De exploitant van een inrichting van klasse 3 mag deze niet uitbreiden of wijzigen, zonder daarvan vooraf aangifte te doen.

De Vlaamse Executieve bepaalt de wijze waarop de melding dient te geschieden.

Hoofdstuk IV

Vergunningsvoorwaarden

Artikel 38

De bevoegde overheid kan, om technische redenen en bij een met redenen omkleed besluit, afwijkingen toestaan op de algemene, sectoriële en de bijzondere milieuhygiënische exploitatievoorschriften 'zoals bepaald in artikel 4.

Artikel 39

§ 1. De bevoegde overheid kan steeds, bij een met redenen omkleed besluit, de opgelegde exploitatievoorwaarden wijzigen of aanvullen.

§ 2. De Vlaamse Executieve stelt de regels vast die van toepassing zijn bij het wijzigen en het aanvullen van de exploitatievoorwaarden.

Artikel 40

Indien de bevoegde overheid in gebreke blijft kan de Vlaamse Executieve, voor alle inrichtingen, de exploitatievoorwaarden wijzigen of aanvullen.

Artikel 41

De exploitant is ertoe gehouden de exploitatievoorwaarden streng na te leven.

Ongeacht de naleving van de exploitatievoorwaarden is de exploitant gehouden de nodige maatregelen te treffen om ongevallen te voorkomen en de gevolgen ervan voor de mens en het leefmilieu zo beperkt mogelijk te houden.

Artikel 42

§ 1. De vergunning vervalt van rechtswege indien de inrichting niet in bedrijf is gesteld binnen de in de vergunning bepaalde termijn, bij vernieling van de installatie ingevolge de exploitatie van de inrichting of indien de inrichting gedurende twee opeenvolgende jaren niet werd geëxploiteerd.

§ 2. De bevoegde overheid kan, op verzoek van de exploitant, het verval van de vergunning ongedaan maken.

§ 3. De Vlaamse Executieve kan regels vaststellen in verband met het verval van de vergunning.

Hoofdstuk V

Beroep

Artikel 43

§ 1. Tegen elke beslissing in eerste aanleg genomen door het college van burgemeester en schepenen kan beroep ingediend worden bij de bestendige deputatie van de provincieraad.

§ 2. Tegen elke beslissing in eerste aanleg genomen door de bestendige deputatie van de provincieraad kan beroep ingediend worden bij de Vlaamse Executieve.

Artikel 44

Op straffe van verval moet het beroep, bij aangetekend schrijven, ingediend worden binnen een termijn van dertig dagen na de bekendmaking van de beslissing in eerste aanleg, zoals bepaald in artikel 28.

Artikel 45

Het beroep kan worden ingediend door :

- de exploitant of de aanvrager van de vergunning ;
- de gouverneur ;
- de adviesverlenende overheidsorganen ;
- het college van burgemeester en schepenen ;
- de belanghebbenden.

Artikel 46

Een voor eensluidend verklaard afschrift van het beroep wordt binnen vijftien dagen na ontvangst doorgestuurd aan de aanvrager van de vergunning, behalve wanneer de aanvrager zelf beroep heeft ingediend.

Artikel 47

Het beroep schorst de beslissing niet, tenzij het wordt ingediend door de gouverneur) de adviesverlenende overheidsorganen of het college van burgemeester en schepenen.

Artikel 48

De bevoegde overheid die in beroep uitspraak moet doen, beschikt over een termijn van vier maanden na de beslissing in eerste aanleg om een definitieve beslissing te nemen.

Heeft de bevoegde overheid niet tijdig een beslissing genomen, dan kan de aanvrager en de indiener van het beroep de bevoegde overheid, bij aangetekend schrijven, aanmanen een beslissing te nemen.

Heeft de bevoegde overheid als nog geen beslissing genomen, nadat een nieuwe termijn van twee maanden is verstreken, dan heeft de aanvrager of desgevallend de indiener van het beroep, recht op vergoeding van alle schade die hij of zij mocht geleden hebben ingevolge de onrechtmatige vertraging in de besluitvorming.

Artikel 49

Een voor eensluidend verklaard afschrift van de beslissing in beroep wordt binnen vijftien dagen na de uitspraak medege-deeld aan de aanvrager en aan de indieners van het beroep.

Artikel 50

De Vlaamse Executieve regelt de wijze waarop het beroep moet worden ingesteld en behandeld.

Hoofdstuk VI

Toezicht en dwangmaatregelen

Artikel 51

§ 1. Onverminderd de bevoegdheden van de officieren van de gerechtelijke politie, zijn de burgemeesters en de door de Vlaamse Executieve aangewezen ambtenaren belast met het toezicht op de toepassing van dit decreet.

§ 2. De burgemeester is belast met de permanente controle over alle inrichtingen, inzonderheid of de in bedrijf gestelde inrichtingen vergund zijn.

§ 3. De burgemeester en de in § 1 aangewezen ambtenaren zijn belast met het toezicht over de naleving van de exploitatievoorwaarden voor alle inrichtingen.

Artikel 52

§ 1. De burgemeester en de in artikel 51, § 1 aangewezen ambtenaren stellen de overtredingen vast door middel van processen-verbaal die kracht van bewijs hebben tot wanneer het tegendeel is bewezen.

§ 2. Om het toezicht naar behoren te kunnen vervullen hebben zij op elk ogenblik van de dag of van de nacht, zonder voorafgaande verwittiging, vrije toegang tot alle inrichtingen.

§ 3. Bij de uitoefening van het toezicht kunnen zij de hulp inroepen van politie en rijkswacht.

§ 4. De Vlaamse Executieve kan verdere regels vaststellen betreffende de uitoefening van het toezicht.

Artikel 53

§ 1. De burgemeester en de in artikel 51, § 1 aangewezen ambtenaren kunnen onmiddellijk en ter plaatse de stopzetting bevelen van de activiteiten, de toestellen verzegelen en de sluiting van de inrichting opleggen, wanneer zij vaststellen dat een inrichting zonder vergunning wordt geëxploiteerd.

§ 2. De burgemeester en de in artikel 51, § 1 aangewezen ambtenaren kunnen, geheel of gedeeltelijk, onmiddellijk of binnen de termijn die zij bepalen, de stopzetting bevelen van de activiteiten, de toestellen verzegelen en de sluiting van de inrichting opleggen, wanneer zij vaststellen dat een inrichting of een deel ervan wordt geëxploiteerd in strijd met de algemeen geldende exploitatievoorschriften of in strijd met de bijzondere exploitatievoorwaarden opgelegd door de bevoegde overheid.

§ 3. De processen-verbaal houdende vaststelling van inbreuken en de beslissingen tot stopzetting, verzegeling of sluiting worden onverwijld, per aangetekend schrijven of door afgifte tegen ontvangstbewijs, ter kennis gebracht van de exploitant, de vergunningverlenende overheid en de Minister.

§ 4. De beslissingen waarvan sprake in de § 1 en § 2 van dit artikel worden met redenen omkleed.

§ 5. Indien de exploitant nalaat gevolg te geven aan de bevelen en de maatregelen bedoeld in § 1 en § 2 van dit artikel kunnen de burgemeester en de in artikel 51, § 1 aangewezen ambtenaren, de nodige maatregelen ammbtshalve uitvoeren of doen uitvoeren op kosten en risico van de exploitant van de in gebreke bevonden inrichting.

Artikel 54

§ 1. Tegen de beslissingen bedoeld in artikel 53, § 2 kan de exploitant, bij aangetekend schrijven, beroep indienen bij de Vlaamse Executieve. Het beroep schorst de beslissing niet.

§ 2. De Vlaamse Executieve beschikt over een termijn van vijftien dagen, na ontvangst van het beroep, om de beslissin-

gen van de toezichthoudende overheid te bestendigen, te verbreken of aan te passen. Zij kan tevens de exploitatievoorwaarden wijzigen of aanvullen.

§ 3. Heeft de Vlaamse Executieve geen beslissing genomen binnen de gestelde termijn, dan heeft de exploitant recht op vergoeding van alle schade die hij mocht geleden hebben, ingevolge de onrechtmatige vertraging in de besluitvorming van de Vlaamse Executieve.

§ 4. De beslissing van de Vlaamse Executieve bedoeld in § 2 van dit artikel, wordt met redenen omkleed en wordt onverwijld, per aangetekend schrijven, ter kennis gebracht van de exploitant en van de toezichthoudende en de vergunningverlenende overheid.

Artikel 55

§ 1. De bevoegde overheid die de vergunning heeft verleend kan, bij een met redenen omkleed besluit en op de wijze die door de Vlaamse Executieve wordt bepaald, de vergunning schorsen of opheffen, ingeval de opgelegde exploitatievoorwaarden niet worden nageleefd of indien er onmiddellijk gevaar bestaat voor de gezondheid van de mens of het leefmilieu.

§ 2. Indien de bevoegde overheid niet of onvolkomen optreedt, kan de Vlaamse Executieve, bij een met redenen omkleed besluit, te allen tijde de vergunning geheel of gedeeltelijk schorsen of opheffen.

§ 3. Tenzij de beslissing tot schorsing of opheffing van de vergunning door de Vlaamse Executieve werd genomen, kan de exploitant, bij aangetekend schrijven, hiertegen beroep indienen bij de Vlaamse Executieve. Het beroep schorst de beslissing niet.

§ 4. De Vlaamse Executieve beschikt over een termijn van dertig dagen, na ontvangst van het beroep, om de beslissing van de vergunningverlenende overheid te bestendigen, te verbreken of aan te passen. Zij kan tevens de exploitatievoorwaarden wijzigen of aanpassen.

§ 5. Heeft de Vlaamse Executieve geen beslissing genomen binnen de gestelde termijn, dan heeft de exploitant recht op vergoeding van alle schade die hij mocht geleden hebben, ingevolge de onrechtmatige vertraging in de besluitvorming van de Vlaamse Executieve.

§ 6. De beslissing van de Vlaamse Executieve bedoeld in § 4 van dit artikel, wordt met redenen omkleed en wordt onverwijld, per aangetekend schrijven, ter kennis gebracht van de exploitant, van de toezichthoudende en van de vergunningverlenende overheid.

§ 7. Indien tegen de schorsing of de opheffing van de vergunning geen beroep werd ingediend ofwanneer zij in beroep werden bevestigd, neemt de burgemeester of de in artikel 51, § 1 aangewezen ambtenaren de nodige maatregelen om de beslissing uit te voeren.

Hoofdstuk VII Milieuheffingen

Artikel 56

§ 1. De gemeenten kunnen buiten de opcentiemen op de on-

roerende voorheffing, belastingen op drijfkracht en personeel, een belasting heffen op de inrichtingen van klasse 1,2 en 3.

§ 2. De provincies kunnen, buiten de opcentiemen op de onroerende voorheffing, een belasting heffen op de klasse I-inrichtingen.

Artikel 57

Het bedrag van de milieuheffing wordt bepaald op grond van de mate waarin de exploitatie hinderlijk en schadelijk is voor de gezondheid van de mens en het leefmilieu.

De Vlaamse Executieve stelt algemene richtlijnen op betreffende de vaststelling van de heffingen en de wijze waarop deze kunnen worden geïnd.

Hoofdstuk VIII

Bescherming van de rechten van derden

Artikel 58

§ 1. Iedere fysieke persoon of rechtspersoon die schade ondervindt ten gevolge van de exploitatie van een overeenkomstig artikel 6, § 1 als hinderlijk ingedeelde inrichting, heeft recht op vergoeding van de schade lastens de exploitant wanneer die redelijkerwijs niet te zijnen laste moet blijven.

§ 2. Heeft de exploitant evenwel niet de door de vergunning voorgeschreven voorzorgen genomen of beschikt hij niet over de vereiste vergunning, dan heeft het slachtoffer recht op een volledige vergoeding van de geleden schade.

§ 3. Wanneer de rechter oordeelt dat schade in de toekomst onvermijdelijk is bij gelijk blijvende exploitatievoorwaarden, dan vraagt hij het advies van de bevoegde overheid over de wenselijkheid om de exploitatievoorwaarden aan te passen met het oog op het vermijden van die schade.

§ 4. Oordeelt de bevoegde overheid dat de exploitatievoorwaarden ongewijzigd dienen te blijven, dan veroordeelt de rechter de exploitant tot vergoeding van de schade die het slachtoffer waarschijnlijk zal lijden, in de mate dat deze redelijkerwijs niet door eiser moet gedragen worden.

§ 5. Oordeelt de bevoegde overheid dat de exploitatievoorwaarden dienen gewijzigd te worden, dan beveelt de rechter de exploitant de gewijzigde voorwaarden na te leven binnen een door hem te bepalen termijn en gebeurlijk tot vergoeding van de schade die het slachtoffer waarschijnlijk nog zal lijden, voor zover deze redelijkerwijs niet door de eiser moet gedragen worden.

Hoofdstuk IX

Strafbepalingen

Artikel 59

Onverminderd de in het Strafwetboek gestelde straffen, wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar en met een geldboete van 100 frank tot 100.000 frank of met één van deze straffen alleen :

— hij die zonder vergunning een inrichting exploiteert of verandert ;

- hij die de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten op de exploitatievoorwaarden niet naleeft ;
- hij die het krachtens dit decreet geregeld toezicht verhindert ;
- hij die geen gevolg geeft aan de opgelegde dwangmaatregelen.

Artikel 60

De exploitant is burgerrechtelijk verantwoordelijk voor de betaling van de geldboete waartoe zijn aangestelden of lasthebbers werden veroordeeld, alsmede voor de betaling van de gerechtskosten.

Hoofdstuk X

Overgangs- en slotbepalingen

Artikel 61

Vergunningen verleend voor de inwerkingtreding van dit decreet blijven geldig voor de vastgestelde termijn, tot ten hoogste twintig jaar te rekenen vanaf het inwerking treden van dit decreet.

Artikel 62

Vergunningsaanvragen ingediend voor de inwerkingtreding van dit decreet worden afgehandeld overeenkomstig de regeling die van toepassing was op het ogenblik van indiening van de aanvraag.

De geldigheidsduur van de vergunning wordt in elk geval beperkt tot twintig jaar.

Artikel 63

Van zodra de lijst en de indeling in klassen als bedoeld in artikel 6, § 1 van dit decreet, van kracht wordt, vallen de vergunde inrichtingen en die welke nog zullen vergund worden in toepassing van de wet van 5 mei 1888 betreffende het toezicht op de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichtingen en op de stoomtuigen en stoomketels, onder het toezicht van de overheid die bevoegd is voor die klasse.

Artikel 64

De wet van 5 mei 1888 betreffende het toezicht op de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichtingen en op de stoomtuigen en de stoomketels, houdt op van toepassing te zijn voor het Vlaamse Gewest.

De uitvoeringsbesluiten genomen in uitvoering van deze wet, blijven van kracht tot zij worden opgeheven.

Artikel 65

De Vlaamse Executieve bepaalt de datum waarop dit decreet in werking treedt.

L. VANVELTHOVEN

N. DE BATSELIER

E. BALDEWIJNS
